

EFSENE KOMUTAN
ŞAMİL BASAYEV

Savaş ve Ahlak

MİSYON

EFŞANE KOMUTAN
ŞAMİL BASAYEV

SAVAŞ ve AHLÂK

Çeviren
İlker Bakıroğlu

MİSYON

İÇİNDEKİLER

Şahid Kılınmış Bir Özgürlük Savaşçısı: Şamil Basayev	9
Önsöz.....	19
Cihâd.....	21
Mücâhid.....	22
1. İYİLİK	25
2. EĞİTİM.....	26
3. TECRÜBE.....	28
4. SAVAŞ HİLESİ.....	29
5. STRATEJİ	30
6. KUSUR.....	33
7. TAKTİK.....	35
8. SEBAT	38
9. DERT	39
10. ZORLUKLAR	41
11. AKIL	42
12. RİSK	44
13. AZİM.....	45
14. KARAR	46
15. DOSTLUK.....	48
16. CÖMERTLİK.....	50
17. NAMAZ.....	51
18. ZAFER.....	52
19. YALNIZLIK	56
20. SEVGİ.....	57
21. ADALET	59
22. SABIR.....	62

23. KORKU	64
24. HUZUR	66
25. DÜŞMANDAN NEFRET ETMEK	66
26. İMAN	67
27. ÖNSEZİ	68
28. DİNLENMEK	69
29. GÖREV	70
30. KÜÇÜK ŞEYLER	71
31. KENDİNE GÜVENMEK	72
32. BAŞKALARINA GÜVENMEK	72
33. CİHÂDA HAZIRLIK	74
34. MESULİYET	75
35. MÜNAFIKLİK	76
36. HÜRRİYET	77
37. BARIŞ GÖRÜŞMELERİ	78
38. DİKKATLİ OLMAK	79
39. HASET	80
40. CESARET	81
41. BAĞIMSIZLIK	82
42. ZAYİATLAR	83
43. ZAN	84
44. TELKİN	85
45. YARDIM	87
46. BAKIŞ	88
47. TEVBE	88
48. HATALAR	89
49. SONUÇ	89
50. KORKAKLIK	90
51. HATIRLAMA	91

52. KEDER	92
53. FESAT	93
54. APTALLIK.....	95
55. İHANET	96
56. HEDEF	97
57. ÖFKE.....	98
58. EŞİTLİK	99
59. İSTİŞARE.....	100
60. ŞEHİD	101
61. DUA.....	104
62. ORUÇ	105
63. ZÜHD	106
64. HAYÂ	107
65. İHLAS.....	108
66. TEVAZU.....	109
67. DİSİPLİN	109
68. EDEP	110
69. TEMİZLİK	111

ŞAHİD KILINMIŞ BİR ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI: ŞAMİL BASAYEV

Çeçen cihadının efsanevi komutanlarından Şamil Basayev, 14 Ocak 1965'te Çeçenistan'ın Vedenö Bölgesi'nin, Vedenö köyünde doğdu. 1987 yılında, Moskova'da mühendislik eğitimine başladı. Öğrencilik hayatını Rusya'da tamamladı. Daha sonra ticaret hayatına atılan Basayev, bir süre Rusya'da ticaretle uğraştı. Sovyetler Birliği'nin dağılma sürecinde başlayan bağımsızlık hareketlerine destek verdi ve Abhazya'da, Ruslara karşı özgürlük mücadelesine giren kardeşlerinin yanlarına katıldı. Buradan Karabağ'a geçen Şamil Basayev burada da bir süre Azeriler ile birlikte Ermeni zulmüne karşı savaştı.

Dünya, onun adını ilk defa Çeçenistan'da yaşananları dünyaya duyurmak için bir Rus yolcu uçağını kaçırarak, Ankara'ya indirdiğinde duydu. Kaçırıp Ankara Esenboğa havaalanına indirdiği uçağı ve yolcularını, Çeçenistan'a dönmesine izin verilmesi karşılığında serbest bıraktı. Şamil Basayev'in gerçekleştirdiğı bu eylemle, dünya Çeçenya'da yaşanan olaylara odaklanıyor ve Şamil Basayev de, Çeçen halkının önderi konumundaki Cahar Dudayev ile birlikte yaşanan olayların merkezinde yer alıyordu.

1992 yılında Cahar Dudayev'in emri ile Abhazya'ya gönderilen Çeçen birliklerinin komutanı iken, Abhazya'nın Gürcü işgalinden kurtulmasında birinci derecede etkili olan Kafkas Halkları Konfederasyonu (KHK) birliklerinin komutanlığına getirildi. Abhazya'nın ardından Çeçenistan'a döndüğünde burada Afganistan cihâdına katılarak o dönemde eğitilmiş gençlerden müteşekkil bir silahlı güç kurdu. Cahar Dudayev'in Çeçenistan'ın bağımsızlığını ilan etmesinin ardından, muhalefete geçen Rus yanlısı silahlı birliklerin dağıtılmasında etkili oldu. 1994 yılı Aralık ayında Ruslar'ın Çeçenistan'ı işgal etmesiyle Çeçen komutanların en önemlilerinden biri haline geldi. Savaş alanındaki üstün zekası ve izzetli duruşu ile Ruslara korku saldı. Düzenlediği birçok operasyonla Rus devletini boyun eğmeye zorlayan Şamil Basayev, aynı dönemlerde Rus İstihbaratı tarafından arananlar listesinin en başına kondu. 1995 yılı başında, Rus savaş uçakları Şamil'in Vedenov'daki evini bombalayarak ailesinden 11 kişiyi şehid ettiler.

Rus güçlerinin sivillere karşı giriştikleri katliamların en üst seviyelere ulaştığı Haziran 1995'te, yaşananları dünya kamuoyuna duyurabilmek için 150 savaşçının Budennovsk kentinde düzenlediği rehin alma eylemini yönetti. Burada yüzlerce kişiyi rehin alan Basayev ve yanındaki mücâhidler tek bir rehineye dahi zarar vermediler. Rehinelere serbest bırakılması karşılığında, Rus ordusunun Çeçenistan'dan çekilmesini talep eden ve isteğini telefonla Rus İçişleri Bakanlığına da ileten Şamil Basayev'in öne sürdüğü şartlar, işgalci Ruslar tarafından reddedildi.

Sonrasında bölgeyi kuşatan Rus Ordusuna bağlı Alfa

ve Omon birliklerine karşı hastaneyi savunarak, düşmana ağır kayıplar verdirdi. Şamil Basayev ve beraberindeki mücâhidlerin mukavemetini kıramayacağını anlayan Rus yetkililer, Basayev'in şartlarını kabul ettiklerini ilan ettiler. Rusların, rehinelerin hayatını hiçe sayarak hastaneye saldırmaları ve kimyasal silah kullanmak dahil pek çok insanlık dışı yöntemi kullanmaları uluslararası kamuoyunda tepkiyle karşılandı.

Rusların bu hareketine karşılık, rehinelere zarar verilmemesini emreden Basayev, rehineleri güvenli bir bölüme alarak, Rus kuvvetlerinin saldırılarından da zarar görmelemini önledi. Peş peşe gelişen olaylar sonucunda, Müslümanların merhametinden etkilenen pek çok Rus, İslam'ı seçti. Rusların Çeçen topraklarından çekilmeyi kabul etmesi üzerine, hastaneye şehidlerin naaşlarını taşımak için soğuk hava tertibatlı bir kamyon ve birkaç otobüs isteyen Basayev, rehineleri Çeçenistan sınırını geçer geçmez ilk yerleşim biriminde serbest bırakacağını açıkladı.

Budennovsk kentinden rehineler, mücâhidler ve anlaşma gereği kafiye dahil edilen Rus parlamenterleri ile birlikte Çeçenistan'a döndü. Çeçenistan'da coşkulu bir kalabalık tarafından karşılanan Basayev, sınırı geçer geçmez Mücâhidlerin kontrolünde, rehineleri serbest bıraktı. Müslüman olan pek çok Rus ise, Rusya'ya dönmeyi reddederek, Çeçenistan'da kalmayı tercih etti. Öyle ki, Çeçenya'da kalan Rusların içinden, İşgalci Rus Ordusuna karşı yürütülen cihâda iştirak ederek şehadetle şereflenenler dahi oldu. Bu olay, Ruslara, savaş hukuku anlamında büyük bir ders verirken, diğer yandan dünyaya terörist olarak tanıtılmaya çalışılan-

ların, aslında düşmanlarının dahi haklarını gözeten asil birer savaşçı olduklarını belgeleyen bir vesika olarak tarihe geçti. Bu durumun ve Rusların caniliğinin rehinelerce dile getirilmesi ise, Rus kamuoyunda büyük bir depreme sebep oldu.

Komutan Basayev, 1996 yılı Nisan ayında Çeçen Cumhuriyeti Silahlı Kuvvetleri Komutanlığı'na getirildi. Ve Rus güçlerini Çeçenistan'dan çekilmeye mecbur eden Cahar-Kale (Grozni) operasyonunu komuta etti. 1998'de Cahar-Kale'de yapılan, Çeçen-Dağıstan Halkları Kongresi'nde başkan seçildi. Kongrenin ikinci toplantısında alınan kararla, 1 Ağustos 1999'da kurulan İslam Şûrâsı'nın başkanlığına getirildi. 31 Ağustos 1999 Günü Grozni'deki basın toplantısında "Bu savaş, Volga'dan Don'a kadar tüm Müslümanlar kurtarılincaya kadar sürecek. Bütün dünyayı alevler kaplasa da, bu cihâda devam edeceğiz. Dünyadaki tüm Müslümanlar uyanıyor. Savaş 20-25 yıl sürebilir. Tüm Rusya savaş alanı olacak. Nihai hedef ise Kudüs'ün Siyonist işgalden kurtarılması" diyen Basayev, bütün dünyanın dikkatinin bir anda kendisine ve Çeçenistan'a çevrilmesine neden oldu.

Aynı süreçte, Rusların Dağıstan köylerini bombalaması karşısında sessiz kalamayan Şamil Basayev ve Hattab, Ağustos ayı içerisinde, İslam Şûrâsı kararı ile Dağıstan'da bulunan Rus karargâhına 2 bin Mücâhidle baskın düzenlediler. Bu baskında yüzlerce Rus askeri öldürülürken onlarca helikopter ve zırhlı araç da imha edildi.

Bu operasyonu bahane eden Rusya, Çeçenistan'ı tekrar işgal etti. 1999'da Rusya'nın Çeçenistan'ı yeniden işgali üzerine Çeçenistan'a dönerek, doğu cephesi komutanlığı görevini sürdürmeye başladı. Burada destansı Grozni sa-

vunmasını yönetti. Grozni savunmasında 11 bin Mücâhidin komutanlığını yapan Basayev, 100 binden daha fazla Rus askerine uzun süre kan kusturdu. 100 bin askerlik 3 kademeli kuşatmayı Mücâhidlerin yaramayacağını düşünen Rus generalleri, Şamil Basayev ve emrindeki askerlerin kahramanlıkları karşısında adeta şok oldular. Bu kuşatmayı yarmayı başaran Şamil ve askerleri Rus askerlerine ağır kayıplar verdirerek dağlık bölgelere çekildiler.

O günü yaşayan bir kardeşimiz şunları anlattı:

“Biz Emir Şamil ve Hattab ile birlikte kuşatmayı nasıl yaracağımızı istişare ettikten sonra, dağlara doğru çatışarak çekilme kararı aldık. Bunun bize büyük kayıplara mal olacağını biliyorduk. Fakat Şamil Basayev ve Hattab'ın üstün zeka ve kabiliyetlerine güveniyorduk.

Gruplara ayrılıp dağlara doğru çatışarak çekilmeye başladık. Komutanlarımız Şamil Basayev ve Hattab en öndelerdi. Bu çatışma sırasında birçok kardeşimiz şehid düştü. Ancak Ruslar bizden kat kat daha fazla kayıp veriyordu. Çekilme esnasında, bir dağın yamacında boğazlanarak üst üste dizilmiş Rus cesetlerini görünce Allah celle celâluhu'nun yardımının bizimle olduğunu anladık. Bu çekilme sırasında Emirimiz Şamil Basayev bir mayın tarlasına en önde girerek kendisini Mücâhidlere siper etti ve mayına basması sonucu sağ bacağını kaybetti.”

Şamil Basayev'in bu tutumu, Çeçen Mücâhidlerin davalarındaki samimiyet ve kararlılıklarının bir göstergesi idi. Bu çekilme esnasında sağ bacağını cennete gönderen Basayev, uzun süren bir tedavi sonucu tekrar sağlığına kavuştu. Kopan bacağının yerine protez takılan Şamil Basayev tam

7 yıl tek bacağı ile Kafkasya dağlarında cihâdını sürdürerek, bir özgürlük mücadelesinin nasıl olması gerektiğini ve bir halkın bağımsızlığı için neleri feda ebebileceğini bütün dünyaya gösterdi.

Aslan Mashadov'un önderliğinde yürütülen İkinci Çeçen cihâdında, Genelkurmay Başkanlığı'na getirilen Basayev, bu dönemde de birçok etkili operasyona imza attı.

Genelkurmay Başkanlığı esnasında Nalçik, İnguşetya gibi şehir baskınlarını ve Rus kuklası Çeçenistan Devlet Başkanı Ahmet Kadirov'a düzenlenen suikast başta olmak üzere birçok özel operasyonu yönetti veya emrini verdi.

Ayrıca Ahmet Kadirov'un oğlu Ramazan Kadirov'un kellesine 25 bin dolar ödül vaad eden Basayev, oğul Kadirov'un kellesinin daha fazla etmeyeceğini açıklayarak, aynı dönemde kendisi ile ilgili çıkartılan pek çok söylentiye söz konusu video kaydıyla açıklık getirdi.

Aslan Mashadov'un şehadetinin ardından, Devlet Başkanlığı görevine gelen Abdulhalim Sadullayev döneminde de aynı göreve devam eden Basayev, Sadullayev'in emrinde yürüttüğü faaliyetlerle Çeçen cihâdının lokomotifi oldu.

Çeçenistan Cumhurbaşkanı Sadullayev'in 2006 Haziran'ında şehid olmasından sonra, Çeçenistan İçkerya Cumhuriyeti Şura Meclisi kararı ve Sadullayev'in vasiyeti ile Cumhurbaşkanlığı görevini üstlenen Dokko Umarov, yayınladığı bir kararname ile Şamil Basayev'i devlet başkan yardımcılığı görevine getirmiş ve kendisinden sonra devlet başkanlığı görevini Basayev'in sürdüreceğini ilan etmişti.

Şamil Basayev üstün zekası, tavizsiz tutumu ve güzel

ahlâkı ile bilinen bir şahsiyetti. Onu tanıyanların bildirdiği üzere, kendisi makam ve şöhrette gözü olmayan ve sadece Allah celle celâluhu'nun rızasını arayan örnek bir müslümandı. Dünya müslümanlarının ve Çeçen halkının ona olan eşsiz sevgisi de kendisinin güzel hasletlerinin doğal yansımasıydı.

Çeçen cihâdının başladığı yıllardan beri hayatını İslam davasına adanmış Basayev, kendisini geliştirmiş bir şahsiyetti. Sürekli zikir ile meşgul olmasının yanı sıra, Allah celle celâluhu'ya olan tevekkülü ile de bütün Mücâhidlere örnek oldu.

İlmî çalışmalara önem verdi. Halkın ekonomik bunamı başta olmak üzere bütün sıkıntıları ile ilgilenmeye çalıştı. Sık sık dünya müslümanlarına çağrıda bulunarak onlardan destek istedi. Bir açıklamasında şöyle demişti Şamil Basayev:

"Müslümanlar hangi ölçüyü benimseyerek ümmetin amaçlarını gözetiyorlar? Nerede "Allah celle celâluhu en büyüktür" diyen insanlar? Bütün Mücâhidler savaş meydanında eşittirler. Komutanın da bir canı var verilecek, askerin de. Eğer bir komutanın şehadetinin bu cihâdın devam etmesine engel teşkil edeceği düşüncemiz olursa, o kişiyi savaşmaya göndermeyebiliriz. Fakat şu bir gerçek ki savaş meydanındaki bütün kardeşlerim birer komutandır. Her biri birbirini sürükleyecek kadar yeteneklidir. Eğer Allah celle celâluhu'nun çağrısı ve tehdidi bu insanların kalplerini titretmediyse benim, yani Rabbine karşı son derece zayıf ve aciz olan Şamil'in onlardan bir cevap beklemesi yanlış olur. Hafifiyle ağıryla hepiniz yola koyulun ve Allah celle celâ-

luhu yolunda mallarınızla ve canlarınızla cihâd edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır." Ama sonunda görüyoruz ki Allah celle celâluhu'nun merhamet ettikleri dışında kimse yerinden kıpırdamadı. Ama eğer Amerika onları tehdit etmiş olsaydı, kalpleri korku ile çarpar ve emirleri harfi harfine yerine getirirlerdi. Şunu açıkça ifade edeyim ki İslam toprağını müdafaa etmek bir zorunluluktur, bir ödevdir."

Gerek hayatı, gerek mücadelesi ve gerekse de şehadeti ile İslam Ümmetine örneklik teşkil eden yiğit komutan Şamil Basayev, 9 Temmuz 2006 Pazar günü, İnguşetya'da bir köy yakınlarında bindiği aracın infilak etmesi sonucu, Rabbine kavuştu. Rus işgalcileri ve onların yerli işbirlikçileri bu olay üzerine, basın mensuplarının önüne geçerek sevinç sözcüklerini sıraladılar. Şehid olan bütün kahramanlarımızın ardından, İslami Direniş hareketinin son bulacağını zanneden işgalciler, Şamil Basayev'in şehadeti ile de Çeçenya'daki İslami Direnişin biteceğini öngörerek bu minvalde birçok söz söylediler. Oysa biz biliyoruz ki, küresel zulüm ve istikbar çetesi var oldukça, direnen ve İslam'ın sancağını yüceltecek nice Şamiller var olacaktır. Şamil Basayev de kendisinden sonra, bayrağını taşıyacak nesillerin gözünde bir kahraman olarak anımsanacak ve İmam Şeyh Şamil gibi, Cahar Du-dayev gibi özgürlüğe giden yolumuzu aydınlatan birer meşale olacaktır.

Biz burada, cephede savaşılan mücahid ile Allah arasında hiçbir şey olmadığı bilincinden ve ölümle her an karşı karşıya kalan mücahidin aklının daha berrak olduğundan hareketle her zaman için en basiretli ve bereketli kararların onlardan çıkacağını bilip müşkilata düşünce cephede alim-

lerin görüşüne önem veren Selef-i Salihin'in yoluna uyuyoruz.

"Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir." (Ahzab Sûresi, 23)

Allah'a en yakın olan ve O'nunla arasına hiçbir şeyi koymayan söz vermiş bir adam, sözleri dinlenmeye daha layık değil midir?

ÖNSÖZ

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Bizi Müslüman olarak yaratan ve dosdoğru yolu üzere bize cihâdı lutfeden âlemlerin Rabbine hamd olsun!

Salât ve selâm Peygamberimize, ailesine, sahabelerine ve onun doğru yolunu kıyamete kadar takip edenlere olsun!

Yazdıklarımın Kur'ân'a ve Rasûlullah *aleyhisselâm*'ın Sünnetine uymayan olursa onu reddederim ve cahillikten kaynaklanan hatalarımın Allah *celle celâluhu*'dan affını dilerim.

Bundan sonra...

Mücâhid savaş meydanlarındaki savaşçıdır

tüm Rus palavralarına rağmen.

Allah sana hür bir yaşam

ve hür bir ölüm lutfetsin!

Geçen sene Mart ayının sonlarında Paulo Coelho'nun yazdığı "*Aydınlık Savaşçıları El Kitabı*" isimli kitap ve bir bilgisayar elime geçtiğinde iki hafta müsait vaktim vardı. Bu kitaptan Mücâhidler için fayda elde etmek istedim ve bu

yüzden onun çoğunu yeniden yazdım, bazı fazlalıkları çıkardım. Âyet, hadis ve sahabelerin hayatlarından kesitlerle güçlendirdim.

Bunu sadece Allah *celle celâluhu*'nun rahmetini umarak Mücâhidlerin ondan kendilerine ve cihâda fayda sağlamaları için yazdım.

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh!

Allah *celle celâluhu* Ekber!

Abdullah Şamil Ebû İdris

(Şamil Basayev)

Mart 2004

Cihâd

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“(Ey mü’minler!) Size hoş gelmese de, (gerektiğinde zulüm ve saldırıyı önlemek için meşru ölçüler içinde) savaşmak artık size yazıldı (farz kılındı). Olur ki (bazen) hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için hayırlı olur ve hoşunuza giden bir şey de sizin için şer olur. (Hayırlı ve doğru olanı) Allah bilir, siz bilemezsiniz.” (Bakara, 216)

Cihâd, Allah *celle celâluhu* yolunda kâfirlere karşı savaşta ilâyı kelîmetullah uğruna, doğrudan iştirak ederek veya maddî destek sağlayarak veya yaralıları tedavi ederek veya gıda yardımı yaparak veya bir fikir sunarak vs. güç ve enerji harcamaktır.

“Şüphesiz ki Allah, mü’minlerden canlarını ve mallarını, onlara (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır; çünkü onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürür ve ölürler. (Bu) Tevrat, İncil ve Kur’an’da (Allah *celle celâluhu*’nun) kendisi üzerine hak (borç olarak yazdığı) bir vaaddir. Sözü Allah’tan daha çok yerine getiren kimdir? O halde (Ey mü’minler!) O’nunla yaptığınız alışverişe sevinin. Bu da en büyük başarı ve saadettir.” (Tevbe, 111)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allah yolunda sabah akşam cihâd etmek, şüphesiz dünya ve içindekilerden hayırlıdır.” (Buhârî, Müslim)

Mücâhid

Malı ve canıyla âlemlerin Rabbi Allah *celle celâluhu* için Cihâda katılan ve hayatın mucizesini anlayabilen ve imanı uğruna sonuna kadar savaşabilen kişi... Bir Mücâhid, bir Müslüman'ın en mühim dini görevi olan Cihâd vazifesini ifa ettiği için coşkulu bir şekilde Allah *celle celâluhu*'dan mükâfatını almak ister.

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“(Ey mü'minler!) Gerek hafif, gerek ağır olarak (kolay zor; silahlı silahsız; binekli yaya; genç yaşlı, hangi halde olursanız olun) hep birlikte seferber olun, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz, sizin için bu daha hayırlıdır.” (Tevbe, 41)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Mücâhid, tutkularına karşı savaşandır.” (Tirmizi, Ahmed)

Bir Mücâhid tevhide sıkı sıkı sarılır ve şirki reddeder.

Hakikate sarılır ve bâtılı reddeder.

Hakka sarılır, haksızlığı ve zulmü reddeder.

Sadakate sarılır ve hainliği reddeder.

Dürüstlüğe sarılır ve hilekârlığı reddeder.

Ana babasının sözünü dinler ve onlara itaatsizliği reddeder.

Akrabalarıyla ilişkilerini sürdürür ve koparmaz.

Komşularıyla iyi geçinir ve komşularına zarar vermez.

Bir Mücâhid her iyi davranışa sıkı sıkı tutunur ve her rezilliği reddeder.

Bir Mücâhid, küçük bir çocuğun gözlerinin içine bakar; çünkü dünyaya kedersiz bakabilen onlardır. Bir Mücâhid, yanındakinin güvenilir olup olmadığını anlamak istediğinde, ona bir çocuğun gözüyle bakmaya çalışır. Şu an olanları veya gelecek asırları gözden kaçırmaz ve bu bağın ne kadar sağlam olduğunu ve ondan önceki zamanın ne kadar zayıf olduğunu unutmaz.

Bir Mücâhid son halinden önce dünyevi hayat tarzını seçmiş olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden savaştan önce korkuyu tatmış olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden yalan söyleyip ihanet etmiş olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden kendi yolunda gayretle çalışmış olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden sırf boş şeylerle vakit geçirmiş olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden kendisinin Mücâhid olmadığı kanısına varmış olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden dini vecibelerini terk etmiş olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden “hayır” demek istediğinde “evet” demiş olabilir.

Bir Mücâhid, eskiden sevdiklerini incitmiş ve yaralamış olabilir.

İşte bu yüzden bir Mücâhid, kendisine Mücâhid denilmesini hak etmiştir; çünkü tüm bunları yaşamıştır ve eski-

den olduğundan daha iyi olma ümidini kaybetmemiştir.

Bir Mücâhid düşmanların; imanını, cesaretini, azmini, karar alma yeteneğini ve sabrını denemek için var olduğunu bilir. Düşmanlar onun yüce Allah *celle celâluhu* huzurunda görevini yerine getirmesine neden oluyor.

1. İYİLİK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Hiç şüphesiz Allah, yaptığınız her hayrı bilir.” (Bakara, 215)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: “Allah iyidir, iyiliği sever ve iyiliğin karşılığı olarak kötülüğe veya başka bir şeye vermediği mükâfatı verir.” (Müslim)

Bir Mücâhid iyilik düşünür.

Melekler ona savaşta yardım eder; ilahi kudret her şeyi ait olduğu yere koyar, böylece ona elinden gelenin en iyisini yapma fırsatı verir.

Cebrail, Peygamber *aleyhisselâm*’a dedi ki: “Ya Muhammed, dilediğin kadar yaşa, yine öleceksin; dilediğini sev, yine ondan ayrılacaksın; dilediğini yap, karşılığını alacaksın.”

“Ne mutlu sana!” der ona arkadaşları. Bazen bir Mücâhid, insan gücünün çok üstünde bir şey yapmayı başarır. Ve bu yüzden diz çöküp rahmet ve yardımı için Allah *celle celâluhu*’ya şükreder. Ama bir Mücâhidin şükrü, mânevî çerçevenin ötesindedir; savaş meydanında beraber kan akıttıkları için arkadaşlarını asla unutmaz. Bir Mücâhide yapılan yardımların hatırlatılması gerekmez, onu kendisi hatırlar za-

ten ve onlarla mükâfatını paylaşır.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Kim zerre miktarı bir hayır işlerse, onun mükâfatını görecektir.” (Zilzâl, 7)

2. EĞİTİM

Bir Mücâhid daima öğrenir.

Yüce Allah *celle celâluhu* Kur'an'da şöyle buyuruyor:

“De ki: Ya Rabbi ilmimi artır.” (Tâhâ, 114)

Bir Mücâhid dâima mükemmellik için gayret eder.

Düşmana indirdiği her darbenin arkasında asırların ilmi ve düşüncesi yatar. Her darbe şimdiye kadar savaşa bereket vermeye devam eden geçmiş Mücâhidlerin kuvvet ve süratini kapsamalıdır. Yaptığı her hareket önceki nesillerin bugünkü nesle gelenek yoluyla aktarmaya çalıştığı hareketleri onurlandırır.

Bir talebe, hocasına diyor ki: “Yayı gerdiğimde öyle bir an geliyor ki kırıışı bırakmazsam, azmimi kaybedeceğim.”

Hoca cevap veriyor: “Atış anını aklından geçirmeyi bırakmadığın sürece, okçuluk yeteneğini asla geliştiremezsin. Bazen bir hata, okçunun aşırı coşkunculuk ve heyecanından kaynaklanır.”

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Kendisine ilim sorulduğunda onu gizleyen kişiye kıyamet günü ateşten yular takılacak.” (Tirmizi)

Bir Mücâhid, attığı her adım ve yaptığı her harekette

düşmanın zararına ve Müslümanların hayrına olan sahabelerden ibret alır.

Bir Mücâhid için güçlü bir örnek, Câfer İbn-i Ebû Tâlib *radıyallâhu anhu*'nun Mute Harbindeki kahramanlığıdır. Savaş kızıştığında Mücâhidlerin lideri Zeyd Bin Hârise *radıyallâhu anhu* cesur bir şekilde düşmana göğüs gererek şehid oldu; Câfer bin Ebû Tâlib *radıyallâhu anhu* hemen atından atladı, düşman kullanamasın diye atın tendonlarını kesti ve liderin (emirin) sancağını "kanatlı" elleriyle yerden kaldırdı.

Bir Mücâhid beklenmedik başarılarının güzelliğini mükemmelleştirir.

Bir Mücâhid silahını her çıkardığında, kullanır.

Çeçen hançerlerindeki yazı der ki: "*Gereksiz yere açmayın, kullanmadan kapatmayın.*"

Silahlarla her yolu deneyebilir, birine yardım edebilir veya gelmek üzere olan tehlikeyi önleyebilir, fakat asla sebepsiz yere silahını kınından çıkarmaz.

Fakat bu asla Mücâhid'in korkusundan dolayı değildir. O saldırabilir, kendisini savunabilir veya firar edebilir. Aslında tüm bunlar savaşın bir parçası. Fakat bir silahla peşinen övünmek savaşta önemli değildir ve güç kaybıdır.

Bir Mücâhid, silahının her hareketine dikkat eder. Silahının da onun yaptığı her hareketi izlediğini bir an bile unutmaz.

Silahlar konuşmalara eşlik etmek için yaratılmadığı için, bir Mücâhid daima yeni şeyler öğrenmeye açıktır.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ancak kullarından bilgili olanlar Allah’tan korkar.”

(Fatır, 28)

3. TECRÜBE

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Mü’min aynı delikten iki defa ısırılmaz.” (Buhari ve Müslim)

Savaşta kazanılan tecrübe, Mücâhidin ruhunu güçlendirir!

Bir Mücâhid sadece kendi gücüne güvenmez, düşmanın enerjisini de kullanır.

Uzun zamandır öğrendiği savaş tekniklerini kullanmanın yanında, sadece hamlelerle başa çıkma ve onları savuşturma yeteneği ve ilham ile çarpışmaya girer. Ama daha sonra ilham veya yeteneğin zafer için yeterli olmadığını, tecrübenin de gerekli olduğunu fark eder.

Ve sonra Allah *celle celâluhu*’dan kendisine öğretmesini ve ilham etmesini diler ki düşmanın yaptığı her saldırı ona savunma sanatında yeni bir ders versin.

“O çok önyargılı” der arkadaşları. “Savaşı bırakıp namaza başlıyor ve bu da tam düşmanın beklediği bir şey.” Mücâhid, eğitimin ilhamsız ve tecrübesiz boşa geçtiğini bildiği için alaylı lafları duymazlıktan gelir. Mücâhid geçmişin hatalarını tekrarlamaz ve canını, sadece tehlikeye atmaya geçecek şeyler için tehlikeye atar.

Mücâhid, birisine aptal gözüyle bakamayacağını, gereken yeterli zaman olduğu sürece hayatın onu eğiteceğini

bilir.

Mücâhid, bazı anların tekrarlanmaya meyilli olduğunu bilir. Daha önce üstesinden gelmek zorunda kaldığı zorluklarla sık sık karşılaşır ve daha önceden şerefle kurtulmak zorunda kaldığı zor durumlara düşer ve bu, ruhunu utandırır. Sanki her şey tekrar ediyor gibi, ilerleme yapamıyor gibi ve ilerlemeye gücü yok gibi gelir.

“Bununla daha önceden karşılaşmıştım” der kalbine. “Evet, karşılaşmıştın” der kalbi, “ama asla tam anlamıyla karşılaşmamıştın.”

Ve işte o zaman Mücâhid, Allah *celle celâluhu*’nun onu doğru yolda imtihan ettiğini anlar.

4. SAVAŞ HİLESİ

“*Harp, hiledir!*” buyuruyor Peygamberimiz *aleyhisselâm*. Bir Mücâhid, Ömer İbnu’l Hattab *radıyallâhu anhu*’nun Saad bin Ebî Vakkas *radıyallâhu anhu*’ya söylediği “Sana ve Mücâhidlerine daima doğru olmayı emrediyorum; çünkü dürüstlük, düşmana karşı en iyi silahtır ve en iyi savaş hilesidir” sözünü unutmaz.

Bir Mücâhid asla üçkağıtcılık yapmaya çalışmaz; fakat düşmanı şaşırtıp yanıltabilir. Bununla birlikte, onu zafer tutkusu kaplayabilir, fakat istenilen gayeye ulaşmak için dolap çevirmeye tenezzül etmez. İşte burada onun stratejist yönü ortaya çıkar. Gücünün tükendiğini hissettiğinde düşmanının acelesi yokmuş gibi düşünmesini sağlar. Sağ taraftan saldıracağı zaman, birliğini sol tarafa doğru getirir. Çarpışmaya

gireceği zaman uyku bastırmış gibi, uyumak üzereymiş gibi yapar. “*Bak, nasıl da morali bozuldu*” der arkadaşları. Ama Mücâhid onların sözlerine kulak asmaz, çünkü arkadaşları dahi onun savaşta kullandığı savaş hilelerini ve kurnazlıkları paylaşmayabilir.

Bir Mücâhid, ne istediğini bilir.

5. STRATEJİ

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Allah, içinizden iman edenlerin ve bilgi sahibi olanların derecesini yükseltir.” (Mücadele, 11)

Bazen bir Mücâhid, yoluna çıkan engelleri aşan bir nehir gibidir. Bazen öyle olur ki direnmek kaçınılmaz ölüme yönlendirir ve o zaman Mücâhid kendini o koşullara adapte eder. Yakınıp sızlanmadan dağ geçitlerinden dolanan kayalık patikayı takip eder. Ve onun gücü suya benzer, çünkü şimdiye kadar hiç kimse ne suyu çekiçle ezebilmiştir ne de bıçakla delebilmıştır. Dünyanın en muazzam kılıcı bile ona bir çizik atamaz. Bir nehrin suları, yollarındaki özelliklere ve ihtimallere kendilerini adapte ederler, ama hep asıl hedeflerini düşünürler: deniz. En cılız bir dere, diğer nehirlerle karşılaşır yavaş yavaş güç kazanır. Ve su, yenilmez bir güce erişir.

Ebu Bekir *radıyallâhu anhu* Yezid İbn-i Ebu Süfyan’a dedi ki: “...Seni sınamak için komutan yaptım, eğer işini iyi becerirsen seni eski yerine atayacağım ve daha ileriye terfi ettireceğim; eğer işini beceremezsen seni görevden alaca-

ğım. Dindar ol. Çünkü Allah *celle celâluhu* dışınızı gördüğü gibi içinizi de görür. Amelleriyle Allah *celle celâluhu*'ya yaklaşan kişi, Allah *celle celâluhu*'ya en yakındır.”

“Seni Halid’in yerine atadım, artık cahiliye kibrini arkanda bırak, çünkü Allah kibirlileri sevmediği için onu sevmez. Askerlerine geldiğin zaman, onlara iyi davran. Hayır işlemeye başla ve onlara da bunu öğüt. Nasihat ederken az ve öz konuş; çünkü çok sözün olduğu yerde bir söz, söylediğin diğer sözü unutturur. Kendini geliştir, halk da senin nâmına kendini geliştirir. Namazları huşu içinde, tam rüku ve tam secdelerle vaktinde kılmayı unutma. Düşman elçileri sana gelirse, onlara ilgi göster ama çok fazla durmalarına izin verme ki senin ordugâhından ayrıldıklarında hiçbir şey bilmesinler. Eğer onlar çok uzun kalırsa, zaaflarınızı ve sırlarınızı öğrenirler. Onlara, ordunun sert tarafını gösterin. Sizin tarafınızdan birinin, onlarla konuşmasına izin vermeyin, konuşmayı sadece siz yapın.”

“Nasihat ederken samimi olun. Geceleri arkadaşlarınızın arasından uyanıp kalkın, birçok şey öğreneceksiniz ve perdeler sizin önünüzde açılacak. Nöbetçi askerlerin sayısını artırın ve onları ordugâhın etrafına dizin. Aniden yanlarına gidin. Eğer gece nöbetinde uyuyan birisini yakalarsanız, ona güzel bir ders verin, onu cezâlandırın, ama ağır bir şekilde değil. Suçlu olanlara ceza vermekten korkmayın. Ama bunu yaparken aceleci olmayın. Mücâhidleri denetimsiz bırakmayın, aksi takdirde olumsuzluklar olabilir. Ve onları gizlice gözetlemeyin, yoksa gururlarını incitirsiniz. İnsanların hatalarını yaymayın. Onların tecrübelerinden ders alın. Tembellerle oturmeyin, sadık ve güvenilir kişilerle oturun.

Korkak olmayın, yoksa adamlarınız da korkak olmaya başlar. Ganimette haksızlık yapmayın, çünkü bu, yoksulluğu yaklaştırır ve zaferi daha da uzaklaştırır. Namaz kılanlara rastlarsanız, bırakın yaptıklarını yapsınlar.”

Ömer *radiyallâhu anhu* asker eksikliğini komutanın gücüyle telafi ediyordu.

Bir Mücâhid aynı anda hem sabırlı hem çevik olmalı. Âlimler diyor ki: “İçinde bulunduğunuz duruma göre konsantre olmanız veya dağılmanız sizin enerjinizdir.” Peygamber *aleyhisselâm* düşmandan seferin gayesini gizlemek için her sefere çıktığında zamanını ve rotasını gizlerdi.

İki stratejik hata vardır: Acele etmek ve doğru an gelmeden önce hareket etmek veya oyalanmak ve doğru anı kaçırmak. Bu yüzden, her iki hatadan sakınmak için Mücâhid her olayı türünün tek örneği gibi düşünür ve asla genel geçer formülleri ve kullanıma hazır reçeteleri kullanmaz.

Amr bin As *radiyallâhu anhu* dedi ki: “Önce geri çekilme yollarını öğrenmeden, asla bir olaya bulaşmadım. Ve bulaşınca da apar topar kaçmadım.”

Çinli bir bilge, strateji hakkında der ki: “Düşmanınızı size saldırmakla pek bir şey elde edemeyeceğine inandırın, böylece onun savaş azmini kırarsınız.”

“Avantajların, düşmanın lehine olduğunu görürseniz, savaş meydanını ona bırakmaya utanmayın, çünkü bu tedbir önemli savaşın sonu değil, bir savaşın önem addeden son neticesidir.”

“Eğer gücünüz varsa, yanlış utancınızı bir kenara bırakın ve zayıf numarası yapın, bu düşmanın tedbiri bırakması-

na neden olur ve size doğru zamanın gelmesini beklemeden saldırır.”

“Düşmanı şaşırtma yeteneği, savaşta önceden gerekli olan bir şeydir.”

Çinli bilge Juang Chi tarafından üç bin sene önce formüle edilmiş beş savaş ilkesi şunlardır: “İnanç: Savaşa girmeden önce yaptığınız şeye inanmalısınız.”

“Yoldaş: Yoldaş seçmeyi öğrenin ve onlarla omuz omuza çarpışın, çünkü hiç kimse savaşta yapayalnız çarpışamaz.”

“Zaman: Hakiki savaşçı, kışın savaşın, yazınkinden farklı olduğunu unutmaz. Savaşa girerken daima doğru ânı seçer.”

“Mekan: Dağlarda, ovada savaştığınız gibi savaşamazsınız. Etrafınızdaki her şeyi değerlendirin ve savaşmak için en iyi yolu seçin.”

“Strateji: En iyi savaşçı, ileriye görebilen ve savaşın akışına hazırlanandır.”

6. KUSUR

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“*Hem kendi günahın, hem mü'min erkekler ve mü'min kadınlar için mağfiret dile.*” (Muhammed, 19)

Bir Mücâhid, kötü yanlarını ilk fırsatta göstermeye çalışan birçok insanla karşılaşmak zorunda kalır. İçlerindeki zayıflığı, savaştaki enerjilerinin arkasına saklarlar, bağımsızlık

maskelerinin arkasında yalnızlık korkularını saklarlar. Kendi güçlerine inanmazlar; fakat her köşede kendi erdem ve değerlerini haykırırlar.

Bir Mücâhid, tanımak zorunda olduğu birçok erkek ve kadında bu özellikleri görür. Ama asla vesveseye kapılmaz ve ilk izlenime güvenmez. Ama onlar, onun dikkatini çekmek ve afallatmak isterse, o ısrarla sessizliğini korur. Önüne çıkan her fırsatta kusurlarını düzeltir, çünkü o, diğer insanlarda kendini görür, tıpkı bir ayna gibi.

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Bir toplum kendi durumunu değiştirmedikçe Allah onların durumunu değiştirmez.” (Ra’d, 11)

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Öyleyse hayırlarda yarışın.” (Bakara, 148)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: *“...ve Allah (mü'min) kardeşine yardım edene yardım eder.”*

Arkadaşlarını koruyan, bu gerçeğin fırtınasında ürpermez ve zorluklarla mücadele etme gücünü kendi içinde bulur ve ilerler.

Bazen bir Mücâhid, sevdiklerine itiraz eder.

Etrafına bakınır ve kardeşlerini ayırt eder. Arkasına bakar ve düşmanlarının kim olduğunu belirler. Hainliğe karşı acımasızdır, hainleri sadece hayatından çıkarır ve onlarla gerekenden fazla uğraşmaz.

Bir Mücâhid kabiliyetlerini bilir. Yetenek ve meziyetleriyle övünmez. Bir Mücâhid günlerini başka birinin biçtiği rolü oynamakla geçirmez.

Bir Mücâhid bir şey gibi görünmeye çalışmaz. O, neyse odur.

Bir Mücâhid için, “daha iyi” veya “daha kötü” gibi kavramlar yoktur, çünkü onun gözünde herkes Sırât-ı Müstakîm’e uyabilecek kapasitededir. Ama ona uymayan insanlar vardır. Onu incitmeye veya hor görmeye çalışabilirler, tartışma çıkarabilirler veya onu sinirlendirecek bir şey yapabilirler. Böyle anlarda vicdanı Mücâhide der ki: “Hakareti boş ver, o senin yeteneklerini artırmayacak. Sadece enerjini harcayacaksın.”

Bir Mücâhid meydan okumaya cevap verirken zamanını çarçur etmez, çünkü Yüce Allah *celle celâluhu*’nun emrettiği şeylerin yerine getirilmesi gerektiğini bilir.

7. TAKTİK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“De ki: Yapıp edin. Allah sizin yapıp ettiklerinizi (amelelerinizi) görecektir.” (Tevbe, 105)

Birçok şeye dayanan bir çarpışmaya girmeden önce Mücâhid kendi kendine sorar: “Ya tek başıma savaşmak zorunda kalsam ne yapardım? Kendimdeki ustalığı ve çevikliği artırmayı ne kadar becerebildim?” Ve böylece zayıf noktalarını belirler. En azından eski çarpışmalarının her birinden bir şey öğrendiğini bilir. Ama aynı zamanda onun öğrendiği dersler gereğinden fazla ızdırap çekmesine sebep olur.

Çarpışma zamanı yaklaştığında, Mücâhid beklenmedik herhangi bir şeye karşı hazırlıklıdır.

Düşmana ilk vuruşu daima o yapmaya çalışır ve böylece düşman üzerinde kendi savaş planını uygular. Düşman güç ve para bakımından üstün olduğunda, şanlı ceddinin taktiğini kullanır: “Arı taktiği”. Mücâhid tıpkı bir arı gibi müsait olan herhangi bir noktaya hafif ama çok ve muntazam darbeler indirerek düşmanın etrafını kuşatır. Böylece düşman tükenir ve Mücâhidler nitelik olarak üstün gelir.

Ömer İbn-i Hattab *radıyallâhu anhu*, Sa’d bin Ebu Vakkas *radıyallâhu anh*’a dedi ki:

“Sana ve adamlarına, düşmandan ziyade kendi günahlarınızdan korkmanızı emrediyorum. Çünkü askerlerin günahları, düşmandan daha tehlikelidir. Müslümanlar, düşmanın Allah *celle celâluhu* katındaki günahları nedeniyle kazanırlar. Eğer öyle olmasaydı, onları yenemezdik, çünkü bizim sayımız onlardan az ve silahlarımız onlarınki gibi değil. Eğer günah bakımından onlarla eşit olsaydık, onlar bizi yenerdi. Biz (Allah *celle celâluhu* katındaki) yüksek mevkiimiz sayesinde kazanıyoruz, kendi gücümüzle değil.”

“Allah *celle celâluhu*’nun melekleri seferinizde daima sizinle beraber olacak; onlar ne yaptığınızı biliyor. Onların karşısında utanın. Allah *celle celâluhu*’nun yolundayken günah işlemeyin. ‘Düşmanımız bizden zayıf, bizi yenemez’ demeyin. Bazen bir ülke, daha kötü olan bir diğer ülkeye hakim olur, tıpkı putperestler tarafından yönetilen Allah *celle celâluhu*’nun gazabını çeken Yahudiler gibi.”

“Düşmana karşı zafer istediğiniz gibi, Allah *celle celâluhu*’dan heveslerinize karşı yardım dileyin. Seferlerinizdeki Müslümanlara yumuşak davranın. Haftada bir gün mola verin. Anlaşma imzalanmış olan yerlerden ve zimmîlerin

yaşadığı yerlerden mümkün olduğunca uzak durun. Oraya dindarlardan ve güvenilir olanlardan başkasını sokmayın. Düşmanı yenmek için anlaşma imzalanan insanlara karşı adaletsizlik yapılmasına izin vermeyin. Düşmanın ülkesine girdiğinizde bilgi almak için keşif erlerinizi gönderin. Yöre sakinlerinden size sadık olan ve sizin güvendiğiniz bazılarını yanınızda bulundurun. Çünkü yalancılar işe yaramaz, bazen gerçeği söyleseler bile. Bir yalancı sizin zararınıza casusluk yapar, yararınıza değil.”

“Sık sık öncü müfrezeler gönderin. Bu müfrezeler için en zeki ve denenmiş olanları seçin. Onlara en iyi atları verin. Seçerken kendi duygularınızla hareket etmeyin. Müfreze ve mangaları apaçık tehlikeli yerlere göndermeyin. Araziyi ve yöre sakinlerini öğrenin. Düşmanı gördüğünüzde, tüm askerleri, müfrezeleri ve mangaları toplayın. Tüm gücünüzü toplayın, mecbur kalmadıkça temas savaşına girmeyin. Düşmanın zaafını gördüğünüzde, oradan vurun. Düşmanınıza, onların size yaptığı gibi muamelede bulunun. Askerinizi iyi koruyun, gece saldırılarına dikkat edin. Kaçan bir esirin kafasını koparmadan bırakmayın ki Allah *celle celâluhu*’nun ve sizin düşmanlarınız korksun. Allah *celle celâluhu* sizi ve sizinle beraber olanları korur. Allah *celle celâluhu*, düşmana karşı zafer verendir ve sizin yardım istediğinizdir.”

Bir Mücâhid, tam bir rahatlık veya tam bir gevşeklik hâlinde yaşamamanın imkansız olduğunu bilir. O, yayını germek zorunda olan bir okçu gibidir. Atın engelleri aşarken tüm kaslarını gerdiğini görür. O, gerginliği boş koşturmadan ayırt eder ve bu iki şeyi asla birbirine karıştırmaz.

O, bir alageyiğin bacaklarının kuvvetli olduğunu ve

bir martının gücünün bir balığı tespit etmedeki keskin görüşünde ve onu sudan çıkarmadaki hevesinde olduğunu bilir. Mücâhid, bir kaplanın sırtından korkmadığını bilir, çünkü kaplan kendi gücünden emindir. Mücâhid neye güveneceğini anlamaya çalışır. Ve şu üç şeyi içeren cephanesini kontrol eder: Allah *celle celâluhu*'ya iman, O'nun rahmetini isteme ve İslâm sevgisi. Eğer bu üç şeyin hepsi varsa, Mücâhid ilerler ve yoluna devam eder.

Hepsinden sonra, yüce Allah *celle celâluhu* Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyuruyor:

“İman edenlere yardım etmek, bizim üzerimizde bir haktır.” (Rûm, 47)

8. SEBAT

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“And olsun, içinizden, cihâd edenleri ve sabredenleri belirleyinceye ve durumlarınızı ortaya koyuncaya kadar sizi deneyeceğiz.” (Muhammed, 31)

Bir Mücâhid, bir Çinlinin şu ana kaidesini kabul eder: “Sebat sağlığa yararlıdır.”

O, inatla sebatın alakası olmadığını bilir. Bazen öyle anlar gelir ki çatışma normalden uzun sürer, gücünüzü tüketir ve hevesinizi azaltır. İşte o zaman, Mücâhid taktik değiştirir. Dayanma gücünün tükenmek üzere olduğunu hisseder, çatışmadan geri çekilir ve bir mola verir. Amacını yerine getirmede ısrarlıdır, müsait bir vakit oluşturur ve artık yeni bir hücum geçer.

Bir Mücâhid daima savaşa geri döner; ama inatçı olduğu için değil.

Bir Mücâhid hep şu sözleri hatırlar: “Bir zamanlar birinin kahramanlığı hakkında hikayeler dinlemiştim. Bir zamanlar sadece yaşamak için yaşıyordum. Ama artık ben yaşıyorum; çünkü ben bir Mücâhidim ve çünkü bir gün hep uğrunda savaştığım O’nun karşısına çıkmak istiyorum.”

9. DERT

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ve insanların arasında sırf Allah’ı memnun etmek için kendini feda etmeye hazır olanlar vardır; Allah kullarına çok merhametlidir.” (Bakara, 207)

Peygamber aleyhisselâm buyurdu ki: “Müslümanın başına ne gelirse gelsin, bu yorgunluk, kalıcı hastalık, endişe, hüznün, gam olsa veya diken bile batsa Allah onun karşılığında günahlarının bazılarını affeder.” (Buhârî, Müslim)

Mücâhidler gözlerdeki ışıltının kaybolmasına çalışmaz. Onlar bu dünyada yaşar, diğer insanlardan kaçmaz, samimi bir kalple yola çıkarlar. Onları sık sık korku kaplar. Her zaman doğru olan şeyi yapamayabilirler. Bazen önemsiz şeylerden acı çekebilirler, bazen dar görüşlü ve anlamsız olabilirler ve bazen gelişemeyeceklerini düşünebilirler. Sık sık, kendilerinin merhamete layık olmadıklarını ve harika olmadıklarını düşünürler. Bazen kendilerine güvenmezler. Uykusuz geceler geçirirler ve yanlış bir şey yapmaktan muzdarip olurlar. Ama Mücâhid daima dualarda sakinlik ve güç

bulmaya çalışır.

Bir Mücâhid haksızlığa uğradığı zaman, yalnız kalmaya çalışır ki hiç kimse onun acı çektiğini görmesin. Bu, hem iyi, hem kötüdür. Çünkü bir yandan kalbinizin, açılan yaraları kendi kendine iyileştirmesine izin verirsiniz, bir yandan da tüm günü derin düşüncelerle geçirirsiniz ve güçsüzlüğünüzü başkalarına belli etmekten korkarsınız. Fakat böyle bir şey olduğunda, Mücâhid kendini sessizce tecrid eder ve sözlerle enerjisini harcamaz, çünkü sözleri hiçbir işe yaramayabilir. Gücünüzü direniş için saklamak, sabrı kuşanmak, Allah *celle celâluhu*'nun sizin haksız yere acı çektiğinizi gördüğünü ve böylece sizi imtihan ettiğini unutmamak çok daha iyidir.

Bir Mücâhid diyor ki: "Allah'ım, Sen her şeyi görürsün! Her şey Senin rızan için! Ve benim mükafatım da Sendendir!"

Allah *celle celâluhu* Mücâhide en çok ihtiyaç duyduğu şeyi verir: Zaman... Ve eğer sabrederse er ya da geç her şey onun lehine döner. Peygamber *aleyhisselâm* buyurdu: "Mazlumun duasından korkun, çünkü onunla Allah arasında hiçbir engel yoktur."

Bir Mücâhid ümitsizliğe aşınadır. Bazen o, sanki gerekli olan şevk duygusunu ruhunda uyandırma gücü yokmuş gibi hisseder. Birçok gün ve gece boyunca kederli olmuştur ve yeni olayların hiçbirini onu eski şevkine döndürmemiştir. "Onun mücadelesi bitti" der arkadaşları. Mücâhid böyle sözleri duyunca utanır ve incinir, çünkü o, uğraştığı hedefe henüz varmadığını bilir. O, sebat eder ve yarı yolda durmaz. Böyle zamanlarda yüce Allah *celle celâluhu*'ya dua eder ve hiç beklemediği bir yerden yeni bir kapı açılır önünde.

Mücâhid'e bir kaşık suda fırtına koparmaması öğütlenir. O, zorlukları abartmaya meyilli değildir ve lazım olan soğukkanlılığı hep korumaya çalışır. Ama asla başkalarının zorluğunu da ölçmeye kalkmaz. Bazı önemsiz şeyler ona fitil gibi gelebilir ama kardeşinin rûhunda birikegelen çaresizlik, çıkıp patlayabilir. Mücâhid, sevdiklerinin dertlerine saygı gösterir ve onu kendi derdiyle kıyaslamaz.

Herkesin kendine göre bir derdi vardır.

10. ZORLUKLAR

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“And olsun ki sizi biraz korku ve açlık; mallardan, candelardan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile deneriz. (Ey Peygamber!) Sabredenleri müjdele!” (Bakara, 155)

Bazen bir Mücâhidin yatacak yeri olmayabilir, yiyecek bir şeyi olmayabilir, yeterli silahı ve mühimmatı olmayabilir. Bazen hastalıklara yakalanır ve hiçbir tıbbî yardım yoktur. “Olsun” diye düşünür, “bu da görevimin bir parçası. Kimse beni bu yola girmeye zorlamadı. Bu, benim aldığım bir karardı.” Bu sözler onun tüm gücünü içerir; o yolunu seçti ve onun için sızlanacak bir şey yok ve şikayet edecek kimse yok.

Peygamber aleyhisselâm buyurdu ki: *“Allah kimin hayrını isterse, onu imtihan eder.” (Buhari)*

Bir Mücâhid, Peygamberimizin halası Safiyye'nin gösterdiği metanete hayrandır. O, İslâm'ı savunmak için düşman öldüren sekiz Müslüman kadından ilki.

O, Uhud savaşı boyunca, Peygamber *aleyhisselâm*'ı korurken gözü kara bir şekilde savaşıyordu ve savaştan sonra kardeşi Hamza'nın karnının deşildiğini, ciğerinin çıkarıldığını, burnunun ve kulaklarının kesildiğini ve yüzünün mahvedildiğini fark etti ve dedi ki:

“Bunların hepsi Allah *celle celâluhu*'nun adına ve ona Allah *celle celâluhu*'nun yazdığı kaderden memnunum. Allah *celle celâluhu*'ya and olsun ki sabırlı olacağım ve Allah *celle celâluhu* ona hak ettiği mükâfatı versin.”

11. AKIL

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütlerle davet et.”

(Nahl, 125)

Peygamber *aleyhisselâm* buyurdu ki: “Akıllı kişi odur ki ruhundan hesap sorar ve ahiret için güzel işler yapar. Zayıf kişi odur ki Allah'ı umduğu halde ruhunu tutkularının yönlendirmesine izin verir.” (Tirmizi)

Bir Mücâhid uzun zaman önce öğrenmiştir ki Allah *celle celâluhu* ona toplumsal yaşam sanatını öğretmek için yalnızlık gönderir.

Allah *celle celâluhu* öfkeyi, dünyanın fani değerini göstermek için kullanır ve sıkıntıyı, riskin öneminin ve özverinin ortaya çıkması için kullanır.

Allah *celle celâluhu* sessizliği, her kelimenin ne kadar sorumlu olması gerektiğini göstermek için kullanır.

Yorgunluk, neşenin aşîkar olması içindir. Hastalık, sağlığın değerini daha iyi anlamamız içindir. Ateşle Allah *celle celâluhu* bize su fikrini verir. Toprakla O bize havanın ne olduğunu öğretir. Ve ölümle Allah *celle celâluhu* bize hayatın ne kadar mühim olduğunu gösterir.

Bir Mücâhid vaktini başkalarının aldığı kararları tenkit ederek harcamaz.

Önemli şeyler kalır ve işe yaramaz şeyler yok olur.

Yolunuza inanmak için başka bir kişinin kendine yanlış bir yol seçtiğini ispatlamanıza hiç gerek yok.

Çinli filozof Lao Tse demiş ki: “Savaşçının tarzı ufak ve kırılğan şeylere karşı saygıyı da içerir. Daima doğru adımları atacağınız anı yakalamaya çalışın. Okçuluk sanatında usta bile olsanız, oku nasıl koyduğunuza ve yayı nasıl gerdiğinize iyi dikkat edin. Son tahlilde, neye ihtiyacı olduğunu anlayan bir acemi, dalgın bir bilgeden daha usta olup çıkar. İçinizde sevgi biriktirmek mutluluk demektir; nefret biriktirmek karışıklığa yol açar. Bir sorunun farkına varmayan, kapıyı açık bırakır ve dolayısıyla felâketlere yol açar. Bir savaşın hırgürle alakası yoktur.”

Yerleşmiş alışkanlık önemli adımlara öncülük edemez.

Bir Mücâhid bir diğer bilge tarafından söylenmiş olan şu sözleri unutmaz:

“Yaptığımız işlerin sonuçları, korkakları sersemletir, ama akıllılar için onlar ışık hüzmeleri gibidir.”

“Dünya bir satranç tahtası gibidir. Taşlar, günlük işlerimizdir; oyunun kuralları sözüm ona doğa kanunlarıdır. Oynadığımız kişiyi göremiyoruz ama şunu biliyoruz ki o adil,

sabırlı ve dürüst...”

Bir Mücâhid, Allah *celle celâluhu* ile imzaladığı anlaşmaya eksiksiz uymak zorundadır. O, Allah *celle celâluhu*'nun, sevdikleri tarafından yapılan tek bir yanlış bile unutmaya-çağını ve o anlaşmanın kurallarının farkında değilmiş gibi davranmayı tercih edenlere meydan vermeyeceğini bilir.

Bir Mücâhid akıllıdır ve bu yüzden asla mağlubiyetleri hakkında konuşup durmaz.

12. RISK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Eğer yakın bir dünya menfaati ve kolay bir yolculuk olsaydı, (sefere katılmayan münâfıklar da) mutlaka sana uyarlardı. Fakat meşakkatli yol, onlara uzak geldi. Gerçi onlar, "Gücümüz yetseydi mutlaka sizinle beraber çıkardık" diye kendilerini helâk edercesine Allah'a yemin edeceklerdir. Allah biliyor ki onlar kesinlikle yalancılardır.” (Tevbe, 42)

Bir Mücâhid dikkatli bir titizlikle neye saldıracağını inceler. Hedefe giden yol ne kadar zor olursa olsun, her zaman engelleri aşmanın yolları ve püf noktası vardır. Bir Mücâhid hiç dolambaçlı yollara başvurmaz. Kılıcını bilir ve ruhunu azimle doldurmaya çalışır ki önemli bir savaşta o olmadan savaşamazsınız. Fakat o yola çıktığı zaman, daha önceden farkına varmadığı zorluk ve engellerin olduğunu anlar.

Doğru anın gelmesini beklemeye karar verirse, asla ileri gitmeye kalkmaz; ilk adımı atmak için bir parça delilik

lazımdır. Bir Mücâhid deliliğini kendi hizmetine sokar.

Çünkü her şeyi önceden görmek imkânsızdır, özellikle bir savaşta...

13. AZİM

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Mü'minlerden öyle erkekler var ki Allah'a verdikleri sözde durdular. Onlardan kimi adağını yerine getirdi, (şehid oluncaya kadar çarpışacaklarını adanmışlardı, çarpıştılar ve şehid düştüler), kimi de (şehidlik) beklemektedir; onlar verdikleri sözü asla değiştirmediler.” (Ahzâb, 23)

Bir Mücâhid zaafını ve yeteneklerini bilir. Diğerleri yakınabilir: “Bizim fırsatımız olmadı.” Onlar haklı olabilir; ancak bir Mücâhid asla kendisinin bu sebepten tembelleşmesine izin vermez, o tüm gücüyle çabalayıp sahip olduğu her yeteneği kullanır.

Mücâhid için var olan hiçbir soyut düşünce yoktur.

Her şey somut ve açıktır ve her şey ona saygı duymayı telkin eder. Bir Mücâhid evinde sessizce oturup keyfine bakmaz ve dünyada olup bitenleri dışarıdan gözlemez. Hayır, o dünyadaki tüm meydan okumaları kabul eder ve onlarda kendi dönüşümü için bir fırsat görür.

Onun arkadaşlarından bazıları, tüm ömür boyu hiç seçme haklarının olmadığından yakınıyor olabilirler veya diğerleri tarafından alınan kararları tartışıyor olabilirler.

Bir Mücâhid, fikrini aksiyona dönüştürür.

Bazen Mücâhid, hedefini yanlış seçmiş olabilir, ama o zaman hiç yakınmadan ve söylenmeden yaptığı hatanın bedelini öder. Bazen yanlış yola sapmış olabilir, ama o zaman en başında kendini yönlendiren yola girmeden önce yolunu şaşırır durur.

Fakat bir Mücâhid asla hak yoldan ayrılmaz.

14. KARAR

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Bir kere de karar verip azmettin mi, artık Allah’a *tevekkül et*, (ona dayanıp güven).” (Âl-i İmrân, 159)

Bir Mücâhid aldığı karardan asla caymaz.

Karar almadan önce etraflica düşünür ve hazır olup olmadığını, sorumluluk miktarını ve başkalarının karşısındaki yükümlülüklerini ölçer. Bir yandan sakinliğini korumaya çalışırken, sanki her şey kendisine bağlıymış gibi her adımını en ince ayrıntısına kadar inceler. Ve sünneti yerine getirir: İki rekât namaz kılıp Allah *celle celâluhu*’dan yardım ister. Fakat karar alındığı an, Mücâhid arkasına bakmadan ilerlemeye başlar. Aldığı kararın doğru olduğundan hiç kuşku etmez, olaylar umduğundan farklı gelişse bile Mücâhid Allah *celle celâluhu*’nun yardımına güvenerek asla hak yoldan ayrılmaz. Eğer karar doğru çıkarsa, savaş onun düşündüğünden uzun sürse bile savaşta bir zafer kazanır. Eğer karar yanlış çıkarsa, yenilgiye uğrayacak ve tekrar baştan başlamak zorunda kalacak, fakat bu sefer sıkı gayretinden sonra kötü tecrübesiyle donanmış olacak. Ama mükâfâtı niyetine göre

olacak.

Bir Mücâhid kaya gibidir.

O bir ovadayken, etrafındaki her şey tam bir uyum içindedir ve o sabit durur. İnsanlar evlerini, onun her türlü yıkıcı fırtınaya karşı koruma sunan gölgesine inşa edebilir.

Eğer bir yamaçta veya tepede dikilirse, etrafındaki hiçbir şey asla ona denk olamaz, işte o zaman o, gücünü meydana çıkarır ve huzuru bozan düşmana hücum eder. Böyle anlarda bir Mücâhid yıkıcı ve öldürücüdür ve hiç kimse onu tutamaz.

Mücâhid için canlı bir örnek, Müseyleme'nin kafirleriyle yapılan savaşın en çetin anında ölüme and içen 400'den fazla sahabenin sergilediği kahramanlıktır. Sabit *radıyallâhu anhu*'nun tüm vücuduna ölüm için merhem sürdüğü, kefeneye bürüldüğü ve herkesin önünde: "Ey Müslümanlar! Biz Rasûlullah zamanında böyle savaşmıyorduk! Düşmanınızı size nasıl da korkusuzca saldırmaya alıştırdığınızı görmek bana acı veriyor... Ve onlardan gelen mağlubiyete nasıl da göz yumduğunuzu görmek bana acı veriyor..." diye ilan ettiği andır.

Sabit, gözlerini semaya dikti ve haykırdı: "Ey Allahım! Gerçekten, bu kâfirlerin buraya getirdiklerine (Müseyleme ve onun yordakçalarına) gücüm yetmez. Gerçekten, bunların (münâkaşa eden Müslümanların) yaptıklarına gücüm yetmez."

Ondan sonra, öfkeli bir aslan gibi, en iyi arkadaşları Berâ bin Mâlik, Zeyd İbnü'l Hattâb ve ilk Müslümanlardan diğer birçoklarıyla omuz omuza düşmana saldırdılar. Ve o

savaşı kazandılar.

İşte bu yüzden, bir Mücâhid kılıcıyla çarpışmak için hiç kimseden müsaade almaz, sadece kılıcını eline alır. Aynı şekilde, yaptıklarını anlatmak için vaktini harcamaz. Allah *celle celâluhu* tarafından önceden belirlenmiş şeylere iman eder ve yaptıklarından sorumludur.

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Her kim dişini sıkarak sabreder ve kusurları affederse, işte onun bu hareketi, ancak büyüklere yaraşan örnek davranışlardandır.” (Şûrâ, 43)

Bir Mücâhid, hem savaşı hem barışı düşünür ve şartlara göre davranabilir.

Cihâd’a başladığında, en sonuna kadar gider. “YA ZAFER, YA CENNET!”tir onun sloganı.

15. DOSTLUK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ancak Mü’minler kardeştir.” (Hucurat, 49)

Peygamber *aleyhisselâm* buyurdu ki: *“Kim kardeşinin haysiyetini korursa, Allah da ahirette onun yüzünü ateşten korur.” (Tirmizi)*

Bir Mücâhid, en iyi öğretmenin, beraber savaş meydanına çıktığı kardeşleri olduğunu bilir. Yardıma ihtiyaç duyduğunda, önce arkadaşlarının zor durumlarda nasıl davrandığını anlamaya çalışır. İlham ararken, yanı başında duran kişinin dudaklarını okur ve koruyucu meleğinin ona

fısıldadığı sözleri dinler.

O yorgun düştüğünde veya yalnız kaldığında uzaktaki erkek veya kadınları aramaz, yakınındakilere döner ve özlemini onlarla paylaşarak onlardan anlayış bekler ve bundan memnun olur.

Bazen kamp ateşinde otururken, Mücâhidler birbirine ithamlar savurur, ama geceyi bir çadırdaki geçirirler ve geçmişteki kırılmalarını arkalarında bırakırlar.

Defalarca aralarına yenileri katılır. Onun onlarla ortak bir geçmişi olmadığı için sadece bazılarının onu bir öğretmenmiş gibi göreceği yeteneklerini ve kâbiliyetlerini gösterir.

Ancak, bir Mücâhid yeni gelen birisini asla eski silah arkadaşlarıyla kıyaslamaz. "Hoş geldin!" der ona, fakat ona sâdece onun gücünü öğrendikten sonra değil zaafılarını da öğrendikten sonra güvenmeye başlar.

Savaşa girince, bir Mücâhid silah arkadaşlarının gücünün sınırını anlamaya çalışır. Ona, Mücâhid dostlarının yanında olmak nasip olur, ama bazen silah ustalığını tek başına gerçekleştirmek zorunda kalır. Ve böylece, kardeşlerinden ayırır ve sanki bir yıldız gibi olur. Kainatın kendi payına düşen bölümünü aydınlatır, böylece semaya bakanlar diğer galaksileri ve gezegenleri görebilirler.

Bir Mücâhid bilir ki: Kainattaki en uzak yıldız, etrafındaki şeylerde varlığını belli eder.

16. CÖMERTLİK

Peygamber aleyhisselâm buyurdu ki: “Zenginlik getiren, mal çokluğu değildir, fakat gönül zenginliği hakiki zenginliktir.” (Buhârî, Müslim)

Bir Mücâhid, elinde olanın en iyisini verir ve diğerlerinden de bunu bekler. Ve ayrıca, yüce gönüllü ve cömert bir şekilde tüm dünyaya bir insanın neler yapabileceğini gösterir. “İnsanlar nankör” der arkadaşlarından bazısı bu konuda. Bir Mücâhidin böyle laflarla asla kafası karışmaz. Mücâhid, kardeşlerini cesaretlendirmeye ve çalışmaya teşvik etmeye devam eder, çünkü kendine de bu şekilde tesir eder.

Peygamber aleyhisselâm buyurdu ki: “Allah, cihada bizzat katılmayanları yahut böyle bir cihada katılacak herhangi birini teçhiz etmeyenleri, yahut onların aile fertlerinin bakımını üstlenmeyenleri, Kıyamet Günü’nden önce dahi musibet göndererek cezalandırır.” (Ebû Dâvûd)

Bir Mücâhid Sırat-ı Müstakim hakkında bildiklerini diğerleriyle paylaşır.

Çünkü bilir ki ancak diğerlerine yardım eden yardım bekleyebilir. O diğerlerine bildiklerini öğretmesi gerektiğini düşünür, bu sebeple bir Mücâhid kamp ateşinin etrafında otururken, günlerinden bahseder.

Onlar Mücâhide “Neden stratejik sırlarını ifşa ediyorsun” diye fısıldarlar, “Bunu yapmakla risk aldığını anlamıyor musun? Sen diğerleriyle ancak zaferlerini paylaşmalısın” derler.

Bir Mücâhid tüm bu sözlere tek bir kelimeyle bile cevap vermeden sadece gülümser.

O bilir ki eğer yolun sonunda varacağı Cennet boş ve anlamsız olursa, onun savaşının ruhu olmaz.

17. NAMAZ

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Namaz insanı hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar.”

(Ankebût, 45)

Bir Mücâhid'in kendine zaman ayırmaya ihtiyacı vardır.

O, bu istirahat zamanını tefekkür etmek için ve her şeye kadir olan Allah *celle celâluhu*'ya ibadet etmek için kullanır. Hatta sıcak savaşın içinde dahi bir Mücâhid namaza ve Allah *celle celâluhu*'yu zikretmeye devam eder. İki tür dua vardır.

İlki, bir insanın hayatında olan muayyen olaylar hakkında Allah *celle celâluhu*'ya yalvarmasıdır. Ancak her şeye kadir olan Allah *celle celâluhu* olayların gerçekleşmesi için zaman veya yer vermez. Ve O, neyin bizim için daha hayırlı olduğunu hepimizden daha iyi bilir, sadece bir duaya göre olayları belirlemez, gerekli olan neyse onu yapar. Ve dua eden kişi, bu anda duasının duyulmadığını hissetmeye başlar.

İkinci tür dua ise, bir kişinin, Yaraticının onun yoluna hangi basamakları koyduğunu bilemeyeceğinden Yüce Allah *celle celâluhu*'nun tüm planları onun hayatında gerçekleşinceye kadar sadece sabırla beklemesi/tevekkül etmesidir.

O, ıstırap ve acılarından kurtulmak için Allah *celle ce-*

lâluhu'ya sığınır ve Cihâd için Rabbinden ruhuna cesaret vermesini ister ve tek bir dakika bile "Allahım bu isteğimi kabul et" demeyi unutmaz.

İşte bu, bir Mücâhidin dua metodudur.

Mücâhid, sıkıntılı anlarında işte bu metodu seçer. Bu tip durumlarda Allah *celle celâluhu* büyük yardımından bahsediyor.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Allah'ı çokça hatırlayın, umulur ki kurtuluşa erişirsiniz." (Cuma, 10)

Bir Mücâhid tekrar tekrar aynı görevi başardığında, bu metodu kullanır ve bu rutin görevini bir ibadete çevirir.

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: *"Kulun Rabbinin manen en yakın olduğu an, secde anıdır. Bu sebeple secde de duayı çoğaltın."* (Müslim)

Bir Mücâhid kendisini duaya adar. O, bu zamanlarda başka hiçbir şeyi düşünmemeyi dener. Zevklerden, isyandan ve ifşadan, dünya telaşından uzaklaşır.

Ve sonra Mücâhid, ruhunu sevinç ve sükunet ile doldurur.

18. ZAFER

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

*"Ey iman edenler, eğer siz Allah *celle celâluhu*'ya (Allah *celle celâluhu*'nun dinine) yardım ederseniz, O da size yardım eder ve sizin ayaklarınızı sağlamlaştırır."* (Muhammed, 7)

İbn-i Kayyım Allah *celle celâluhu*'nun Mücâhidlere emrettiği 5 önemli nitelikten bahseder. Eğer Mücâhidlerden birkaç grup bu niteliklere sahip olursa, muhakkak onlar kazanacaklardır, hatta düşmanlar sayıca fazla olsalar da...

1. Sebat (Azim)

2. Zikir

3. Allah *celle celâluhu*'ya ve Resulü'ne itaat

4. Birlikte hareket etmek, korkaklık ve zayıflığa götüren tartışmalardan uzak durmak. Aynı bir ok demeti gibi... Siz onları birlikteyken kıramazsınız, ancak ayırdığınız takdirde onları kırabilirsiniz.

5. Sabır ise hepsinin başı ve esasıdır.

Bu beş nitelik, zaferin dayanaklarıdır. Eğer bu niteliklerden biri eksik olursa, zafer de niteliğe bağlı olarak eksik olur.

Öndere bağlı olan kimseler bu niteliklere uyarlar. Ve böylece tek bir topluluk dahi onlara karşı gelemmez ve onlar her zaman kazanırlar. Bu nitelikler zayıflamaya başladığında, aynı andan itibaren o güne kadar olan zaferler de düşmeye başlar.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"And olsun, Allah celle celâluhu size verdiği sözünde sadık kaldı; siz O'nun izniyle onları kırıp geçiriyordunuz. Öyle ki sevdiğiniz (zafer)i size gösterdikten sonra, siz yılgınlık gösterdiniz, isyan ettiniz ve emir hakkında çekiştiniz. Sizden kiminiz dünyayı, kiminiz ahireti istiyordu. Sonra (Allah celle celâluhu) denemek için sizi ondan çevirdi. Ama (yine de) sizi bağışladı. Allah celle celâluhu mü'minlere karşı fazl (ve ihsan)

sahibi olandır.” (Al-i İmran, 152)

Bir Mücâhid, savaş başladığı zaman ilan eder ki: “Benim bir hedefim var.” Yıllar geçerken o, hedefine ulaşabilmek için çalışır ve o kazanacaktır.

Ve sonra acıyı tecrübe eder. Acı ve yalnızlık, hatalar ve hayal kırıklıkları tadar, insanlık tarihi boyunca sık sık bunları tadan diğer insanlar gibi... Ve ona elde edeceği şeyleri hak etmiyormuş gibi gelir. “Her şey bitti” diye fısıldar melekleri kulağına...

Ve Mücâhid diz çöker... Tüm zaferlerini Allah *celle cêlâluhu*'ya sunar.

O, bunu yaptıktan sonra, Mücâhid kendi kendine sorduğu tüm aptalca soruları durdurur ve suçluluk hissinin üstesinden gelir.

Dünyadaki tüm yollar Mücâhid'in kalbine kılavuzluk eder. Onlar, hayatının tamamını dolduran arzularının hızına daldığı vakit, Mücâhid'i ikaz eder. Mücâhid, istediğini seçmekte özgür olduğunu bilir; cesaretiyle karar verir ve arkasından bakmaz, hatta başı dik olarak hücum eder. O, tutkularıyla hareket eder ve onun meyvelerini hasat eder. O, bilir ki, kimse zaferlerin verdiği aşırı sevinci geri tepmemelidir, zaferler hayatın bir parçasıdır. Ve zaferler kendisi için uğraşanların ruhlarını mutlu eder.

Bazen savaşın en kızıştığı, sonucunun ne olacağı görülmeyen bir yerde, Mücâhid'in aklına aniden bazı fikirler gelir ve Mücâhid hemen o anda zafer kazanır.

Ve sonra düşünür: "Neden gücümün yarısını kullanarak kazanabileceğim bu zafer için bu kadar uzun süre savaş-

mişım?"

Gerçekten, bir görev çözümlendiğinde çok basit gözükür. Ancak büyük bir başarı, geride kalmış, fark edilmeyen küçük zaferlerin son halkasından başka birşey değildir.

Ve sonra Mücâhid, ne olduğunu anlar ve hedefine ulaşmasının uzun vakit almasına aldırmadan, sonucun tadını çıkarır.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: *"Ümmetimin bir grup, kıyamet gününe kadar hak üzere savaştırmaya ve üstün olmaya devam edecektir."* (Müslim)

Bir savaşı kazandıktan sonra o, zaferini kutlar. Çünkü bu, ona pahalıya mal olmuştur: Kayıplar, zor anlar, acı dolu geceler ve sonu gelmez günler yaşamıştır.

Mücâhid'i sevinirken gören insanlar merak eder: "O, neden erkenden bu kadar çok zafer havasına büründü? Kim bilir, belki de bir dahaki savaşta hayal kırıklığına uğrayacak. O, bunu bilmeden önce düşmanlarının öfkesine maruz kalabilir."

Fakat Mücâhid hareketlerinin izahını bilir. O, zaferin kendisine verdiği en büyük hediye olan özgüveninden zevk almak ister. Bunun yanısıra tutkularını ve sevincini frenlemesi gerektiğini ve her şeyde tutkularını izleyemeyeceğini de bilir. Yardım ve zafer, Allah celle celâluhu'dandır.

Hız. Aişe şöyle diyor: "Ben, Resulullah'ın ciddi bir şekilde küçük dili görülecek derecede kendisinden geçercesine güldüğünü görmedim. O, yalnız tebessüm buyururdu."

Bugün o, dün kazandığı zaferi kutlar ve bugünkü zaferi, yarınki savaşlarında ona güç verir.

Zaferlerden sonra sevincinize hakim olmanız, yenilgilerden sonra üzüntünüze de hakim olmanızı sağlar.

19. YALNIZLIK

"En hayırlı arkadaş (grubu) dört kişiliktir. En hayırlı askerî birlik dört yüz kişiliktir. En hayırlı ordu dört bin kişidir. On iki bin kişi, sayıca az diye mağlup edilemez." (Ebu Davud, Tirmizi)

Bir Mücâhid, insanın bir ada olmadığını bilir.

O, Hak uğruna tek başına savaşıp, planı ne olursa olsun, onu bir diğer arkadaşıyla paylaşır. Niyetini birileriyle tartışma ihtiyacı duyar, bu sebeple kamp ateşi etrafında oturup arkadaşlarıyla dinlenirken, diğerlerinin yardımını ve desteğini almak için onlarla konuşur ve onlara eski savaşlarından bahseder.

Fakat aynı zamanda bir Mücâhid, asla planını güvenmediği kişilerle paylaşmaz. Onun eylemleri ortada, ancak planları sır perdesinin arkasındadır.

Bir Mücâhid, kardeşleriyle birlikte dinlenebilir, ancak asla kendi attığı adımlardan kaynaklanan hatalarını bir başkasına kaydırmaz.

Bazen yanlış adımlar atar ve dipsiz kuyulara dalar.

O, yalnızlık içinde eziyet çeker ve ruhlar onu korkutur. İçinde bulunduğu cihâd ortamını arar, ancak bulamaz. Halbuki o, bu ortamın tam ortasındadır. O su altında karanlıklar içindeyken kalbine seslenir: "Ben dipsiz kuyulara dalıyorum, su çok karanlık ve derin."

Kalbi ona, "Tek bir şeyi aklında bulundur" der. "O henüz batmadı, şüphesiz suya batan kişi nefessiz kalır ve boğulur."

Ve Mücâhid içinde bulunduğu kötü durumdan kurtulmak için tüm gücünü kullanır.

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "*İnsanlar yalnızlıktaki (mahsuru) benim kadar bilselerdi, hiçbir atlı tek başına bir gececik olsun yol yapmazdı.*" (Buhari)

Bir Mücâhid yalnızlığı kullanır, ancak hiçbir zaman yalnızlığın onu kullanmasına izin vermez.

Bir Mücâhid tehlike ve kargaşa anlarında çok faydalı bir egzersiz yapar: O, diğerleri bilinçsizce hareket ederken, makul ve dikkatli davranır. Çevredeki fısıltı ışıltılarına dikkat eder. O, gerilimi kendisinden uzaklaştırır ve sezgilerini serbest bırakır. Korku ve arzularını işine karıştırmaz.

Bir Mücâhid, yalnızlık ve bağımlılık arasındaki dengeyi sağlamayı bilir.

20. SEVGİ

Yüce Allah celle celâluhu şöyle buyuruyor:

"Mü'minlerden sana uyanlara (şefkat) kanadını indir."

(Şuara, 215)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "*Şüphesiz, Allah cele celâluhu sizin dış görünüşünüze ve mallarınıza bakmaz. Ama o, sizin kalplerinize bakar.*" (Müslim)

Bir Mücâhid sevgisiz yapamaz. İçtenlik ve samimiyet

onun doğasında vardır, aynı yemek ve içmek gibi, cihâd-dan duyduğu memnuniyet gibi. Eğer güneş batmış ve bir Mücâhid hiç mutluluk tatmamışsa yanlış giden bir şeyler var demektir.

Bir Mücâhid, insanların buzlu maskelerinin ardında sıcak bir kalp taşıdığını görür. İşte bu, onun diğer insanlardan fazla risk almasının sebebidir. O, hiç durmaksızın ve sürekli sevgiyi arar, hatta sık sık insanların ona "hayır" cevabını vermesi ve eli boş dönüp hislerine karşılık bulamaması onu durdurmaz. Bir Mücâhid diğer insanların ona sunduğu koşulların onu yıldırmasına izin vermez. O, sevgisiz yapamaz.

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "*Sevimli ve doğurgan olan kadınlarla evlenin. Zira ben kıyamet günü peygamberlere karşı sizin çokluğunuzla övüneceğim.*" (Ahmed)

Ve bir Mücâhid fırsatını bulur bulmaz evlenir, bu ayrıca cihâdının bir parçasıdır, çünkü dürüst bir aile, dürüst bir toplumun temelidir.

Elbette sık sık onun sevgisine layık olmayanlar ona acı çektirmiştir.

Hayatın onu sınava aldığı ve onu sevdiği kişilerden ayırdığı anlar geldiğinde... Bu anlarda bir Mücâhid bunun Allah *celle celâluhu*'nun emri olup olmadığını veya sadece kendi nefsinin ürünü olup olmadığını anlamaya çalışır. Eğer ilk çıkış olduğunu anlarsa o hiç itiraz etmeden ve mırıldanmadan itaat eder ve hatta bu yolda birilerinden ayrılmak zorundaysa bile...

Fakat bu tip bir ayrılık birilerinin kötü niyetinden kaynaklanıyorsa, o bunu şiddetle geri çevirir.

Bir Mücâhid, iyi olanı görme kabiliyetine sahiptir, bunun sebebi onun içinde iyilik beslemesidir. Bir Mücâhid bilir ki dünya herkesin kendi yansımasını seyrettiği bir ayna gibidir.

21. ADALET

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Allah celle celâluhu'ya karşı yalan uydurandan daha zalim kim olabilir?" (Hud, 18)

Bir Mücâhid adalete asla kayıtsız kalamaz.

O bilir ki: Dünyadaki her şey birbirine geçmiş ve bağlantılıdır. Bu sebeple bir kişinin yaptığı herhangi bir hareket bir diğerini etkiler. Bu yüzden O, birilerinin acı çektiğini gördüğü zaman her şeyi yerli yerine koymak adına kılıcını kınından çeker.

Fakat zulüm ile savaşırken, asla zulmettiğini düşündüğü kişiyi kınamaz, çünkü o şunu hatırlar: Her biri Allah *celle celâluhu*'nun huzurunda kendi niyetlerinin hesabını verecektir. O, misyonunu tamamladığı vakit, herhangi bir yargılamadan kaçınır. Sadece görevini yapar.

Bir Mücâhid, dünyaya kardeşlerine yardım etmek için gelmiştir, komşularını kınamak için değil.

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"(Her konuda) adil davranın. Şüphesiz Allah celle celâluhu, adil olanları sever." (Hucurat, 9)

Bir Mücâhid, doğuştan Allah vergisi bir güce ve aynı

zamanda bir bağışlama duygusuna sahiptir. O, bu ikisini de aynı beceriyle kullanır.

Kardeşleriyle otururken şu tip bir şey söyleyen hiçbir Mücâhid yoktur: "Ben her zaman doğru olanı yapmışımdır." Öyle ki onun böyle bir iddiası, ya gerçeği söylemediğini ya da kendini bilmediğini gösterir. Gerçek bir Mücâhid, geçmişte doğru olmayan şeyler de yapmış olabilir.

Fakat sonra o, Allah *celle celâluhu*'nun kaçınılmaz şekilde onu haksızlık etmiş olduğu insanlarla karşılaştıracağını anlar.

Bunu anlaması, şerden kurtulması için bir kez daha fırsat tanır ve Mücâhid de bu fırsatı asla kaçırmaz.

Yüce Allah *celle celâluhu* Kur'an'da şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz Allah celle celâluhu adaleti ve iyilik yapmayı emreder." (Nahl, 90)

Bir Mücâhid, Hz. Ömer *radıyallâhu anh*'in şu sözlerine hürmet eder: "Ey insanlar! Doğrusu, İslam güçlü bir kale ve sert bir kapıdır. İslam'ın kalesi adalet, kapısı ise hakikattir. Fakat kale ve kapı çökerse, dinin kutsallık ve bozulmazlığı ayaklar altında kalır. Fakat yöneticinin güçlü olduğu oranda, İslam yenilmezdir. Yöneticinin gücü bir kamçıyı kullanma sanatından veya bir kılıçla kafa kesmesinden gelmez. Güç, adalettir ve adil kuraldır.

Bir Mücâhid her zaman sabır ve insaf arasındaki dengeyi sağlamak için uğraşır. O, her zaman adilce davranır. Bu rüyayı gerçekleştirmek için, sizin imanınız kuvvetli ve sağlam olmalıdır. Hedefi gerçekleştirdiğimiz zaman ise bir şeyi aklımızdan çıkarmamız gerekir, hedefe götüren yol her

zaman bizim hayal ettiğimiz gibi olmayabilir.

Bu, bir Mücâhid'in hem emirler yağdırıp hem de merhametli olabilmesinin sebebidir.

Hazreti Peygamber *aleyhisselâm* buyurdu ki: "Aşırı gidenler helâk olacaktır." (Müslim)

Allah *celle celâluhu* kulunu hiçbir zaman terk etmeyecektir, ancak O'nun plan ve amaçları, anlayışımızın ötesindedir.

Emir alabildiği kadar emretme yeteneği Mücâhid'in içinde vardır.

Bir Mücâhid kabul edilemez şeyleri ise asla kabul etmez.

Bir Mücâhid bilir ki en önemli kelimeler tüm dillerde kısadır.

Allah.

Evet.

Yaşam.

Kolay telaffuz edilebilen bu kelimeler, büyük boşlukları doldurur.

Fakat diğer bir kelime vardır ki kısa olduğu kadar çok insan için söylenmesi zordur.

Bu kelime "hayır"dır.

Onun alçak gönüllü, anlayışlı olduğunu düşününce O asla "hayır" diyemez. Bu kelime bencil, maneviyatsız ve kötü niyetli kişilerinden kişilerin dilindedir.

Fakat Mücâhid asla bu tuzağa düşmez. Onun hayatında bazı zamanlar gelir ki o başkaları "evet" derken, kendisi-

ne "hayır" der.

Ve bu, kalbinin "hayır" dediği şeye dudaklarının asla "evet" diyememesi sebebiyledir.

22. SABIR

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler, sabırla ve namazla yardım dileyin. Gerçekten Allah celle celâluhu, sabredenlerle beraberdir." (Bakara, 153)

Aklının keskinliğine ziyadesiyle güvenen bir Mücâhid, düşmanın kuvvetini küçümsemez.

Bir şey unutulmamalıdır; bazen güç kurnazca bir plandan daha etkilidir. Bir boğa ile bir saatin çeyreği kadar süren bir savaşın ardından boğa, rakibinin ne yapacağını artık kestirir ve bir sonraki adımı boğa güreşçisine saldırmak olur. Ve işte bu noktadan sonra, olası felaketi engelleyebilecek hiçbir şey yoktur: gösteriş, zeka ve ikna yeteneği ve onların cezbetmek için kullandığı herhangi başka bir şey...

Ve bu, Mücâhidin karşısına çıkan kaba kuvvete duyduğu şüphenin ona fayda vermesinin nedenidir. Ve onun öfkesi çılgınlığa dönüştüğü vakit, savaş alanından dışarı adım atar ve bu kontrolsüz patlaması kendi kendine sona erene kadar bekler. Ve bu, o yeniden atağa geçinceye kadar sürer.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Nice küçük topluluk, daha çok olan bir topluluğa Allah

celle celâluhunun izniyle galip gelmiştir; Allah celle celâluhu sabredenlerle beraberdir." (Bakara, 249)

Bir Mücâhid kendisinden daha kuvvetli olan bir düşmanı tanıyabilir.

O, düşmanıyla yüz yüze geldiği vakit, kaçınılmaz olarak eleneceğini anlar. Eğer o, hilesine gelirse, tuzağa düşmüş olacaktır. Bu yüzden Mücâhid, içinde bulunduğu kötü durumdan kurtulmak için düşündüğü en iyi yolu dener, düşmanın istediğini değil. Eğer düşmanı akılsız bir çocuk gibiyse, Mücâhid aynı hareketi tekrarlar. Eğer düşmanı ona meydan okursa, Mücâhid duymazlıktan ve anlamazlıktan gelir.

"O çekindi" der insanlar.

"Domuz yavruları Cihâd'ın ilerleyişi ile homurdar." der bir Çeçen şair.

Ve Mücâhid onların görüşlerini önemsemez. Çünkü o bilir ki, bir kuşun cesaret ve öfkesi, açık bir muharebede onu kedinin pençelerinden kurtarmaz.

Böyle şartlarda bir Mücâhid kendisini sabırla donatır, düşman muhtemelen açık bir muharebeye girmekten ziyade bir başka av aramak için gidecektir.

Her zaman hatırla; senin meşgul olduğun ne varsa, yaptığın ne varsa, sen hedefini başarabilmek için ve misyonunu tamamlama fırsatını yakalamak için beklemelisin.

Bir Mücâhid henüz hiçbir şey başaramamış olanların kendisini yanlış yönlendirmesine izin vermez.

Bir Mücahid, herhangi bir netice almaya muktedir olmadıkları hâlde, umum önünde bu özelliklerini apaçık inkâr

edenlere kanmaz ve buna müsaade etmez.

Bir Çeçen atasözü der ki: "Tilki yüksekte asılı bir parça ete ulaşamaz ve şöyle konuşur: Onu istemiyorum, muhtemelen tadı da güzel değildir zaten."

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Sabredin. Sabır yarışında düşmanlarınızı geçin. (Cihad için) hazırlıklı ve uyanık olun ve Allah *celle celâluhu* 'ya karşı gelmekten sakının ki kurtuluşa eresiniz." (Al-i İmran, 200)

23. KORKU

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Hakkında hiçbir delil indirmedeği şeyleri Allah'a ortak koştuklarından dolayı; inkâr edenlerin kalplerine korku salacağız. Barınakları da cehennemdir. Zalimlerin kalacakları yer ne kötüdür." (Al-i İmran, 151)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "İki göz var ki ateş onlara **dokunmaz**: Geceleri Allah *celle celâluhu* korkusundan ağlayan göz ve geceleri Allah *celle celâluhu* yolunda nöbet tutan göz." (Tirmizi)

Bir Mücâhid asla her türlü korkuyla engellenmez.

Kaçmak, mükemmel bir savunma metodu olabilir, fakat siz bu metodu korkuyla şaşkına dönmüş bir vaziyetteyken kullanamazsınız. Bir tercihle karşı karşıya kaldığında, bir Mücâhid yenilgi tatmayı tercih edecektir ve sonra oradan topuklamaktansa yaralarını iyileştirmeyi tercih edecek ve

böylece saldırgana daha büyük ve haksız bir fırsat verecektir.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“...Zalimlerden korkmayın, benden korkun. Böylece size nimetlerimi tamamlayayım ve doğru yolu bulasınız.” (Bakara, 150)

Önemli kararlar almadan önce, bir Mücâhid hata yapmaktan korkar, fakat onun bir karar almaya ihtiyacı varsa, o cesurca “evet” der, eğer gerekliyse... Eğer o “hayır” derse bunu korkusundan söyleyecektir.

Bir Mücâhid, bilir ki tüm insanlık korkuyla donatılmıştır.

Bu korku, iki taraflı bir yol belirler: Tamamen öfkeli bir saldırganlık ya da sınırsız bir itaat. Bunlar bir paranın iki yüzü gibidir.

Ve bu nedenle bir Mücâhid kendisini korkutan biriyle karşılaştığında, şunu hatırlar: O adam da kendisiyle aynı belirsizlikle karşı karşıyadır. O da aynı zorluklarla yüzyüzedir.

Fakat neden o daha güçlü gözükmektedir? Çünkü o, korkusunu bir motor olarak kullanmaktadır, fren değil.

Ve düşmanından öğrendikleriyle, Mücâhid korkunun kendisini engellemesine izin vermez.

Zorluk ve sıkıntı anları boyunca, hiçbir avantaj işareti görülmediği durumlarda, Mücâhid sakin ve cesurca hareket eder. Ve o, bu durumda Allah *celle celâluhu*'nun rahmetine güvenir.

24. HUZUR

Yüce Allah *celle celâluhu* buyurdu:

"Allah, (birbirine) kurşunla kenetlenip kaynaşmış bir yapı gibi saf halinde (kendi yolunda) savaşımları sever."
(Saff, 4)

Mücâhid daima hidayettedir. Bu dünyada onu ne korkutacak ne de durduracak bir şey yoktur. Çünkü o, sağlam ve doğru yol olan Kur'ân yolundadır ve Allah *celle celâluhu* onun yanındadır. Vakit Mücâhidledir; aceleciliği frenlemesini bilir. Çalışılmamış fiillerden uzaklaşır ve adımları aceleci değildir, fakat sabit ve kararlıdır. Mücâhid bilir ki düşmanın düşeceği an gelecektir. Dünyanın değişimi bunun içindir ve o âlem değişmeden kendi nefsini düzeltmeye çalışır.

Mücâhid, arkadaşlarından öğrendikçe gözünde iman nuru parıldar. Düşman sanır ki cihâd, terördür; Allah inancı hurafedir, İslam karanlık asırlardan kalan bir dindir ve yine zannederler ki onların askerî güçlerine boyun eğiz.

Mücâhid kendinden emin olarak ve yenilmeyeceğine kesin inanarak yoluna devam eder.

25. DÜŞMANDAN NEFRET ETMEK

Yüce Allah *celle celâluhu* buyuruyor:

"Muhammed Allah'ın elçisidir, onunla beraber olanlar, kafirlere karşı çok çetin, kendi aralarında ise son derece merhametlidirler." (Fetih, 29)

Mücâhid, hayata korkusuzca bakar. Düşmanın taşıdığı

kin, ona hazırladığı tuzak onu korkutmaz. Mücâhid bilir ki bu iğrenç büyük düşman, bir gün gelip Allah *celle celâluhu*'nun gücüyle yakın arkadaşı olabilir. Mücâhidin düşmana olan nefreti şahsî ve sebepsiz olmayıp bilakis metodlu ve sebeplidir. Mücâhid boş fikirli ve boş hareketli değildir. Mücâhid, egemenliği Allah'tan başkasına bırakmaz, çünkü bıraktığı takdirde doğru bakış açısını kaybeder, düşmanın korktuğu heybetini kaybeder.

26. İMAN

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor :

"(Gerçek anlamda) inananlar, ancak o kimselerdir ki, Allah'ın adı anıldığı zaman yürekleri titrer, O'nun âyetleri kendilerine okunduğu zaman, (bu) onların iman (nur)larını artırır (kuvvetlendirir). Ve (her işlerinde) ancak Rablerine güvenirlir." (Enfal, 2)

Peygamber Efendimiz'e soruldu: "İşlerin en hayırlısı nedir?" *"Allah'a ve Elçisine imandır"* buyurdu. "Sonra nedir?" denildi, *"Allah yolunda cihâd"* buyurdu.

Mücâhid, silahını kuşandıktan sonra bilir ki cephaneye (mermi) ihtiyacı vardır. Bu cephane, başkalarının düşündüğü gibi değildir, bilakis iman cephanesidir. İşte bu, kırılmayan cephanedir. İman Allah *celle celâluhu*'nun sonsuz rahmetiyedir. Mücâhidin imanı odur ki, Allah *celle celâluhu* yolunda cihâd ettikçe Allah *celle celâluhu* onu mahrum etmeyecektir. Mücâhidde şüphe yoktur, çünkü onun yol göstereni Kur'a'n'dır. Allah *celle celâluhu* buyurdu:

"Hac(cın edâ edilme vakti) malum aylardır. Kim o aylarda hacca başlarsa artık hacda ne kötü söz ne tartışma ne de günah yoktur. Hayra dair ise ne işler iseniz Allah onu bilir. Çünkü azığın en hayırlısı takvadır. Benden korkun ey akıl sahipleri!" (Bakara, 197)

Bazıları şöyle der: Sorunlardan yüz çevir, hiçbir şeye bulaşma. Bazıları da şöyle der: Mücâhide, boş sözleri duymayan bir kulak verilmiştir. Başkaları, Mücâhidin bütün meşakkatlere dayanmasını tuhaf görürler. Bu Allah *celle celâluhu*'nun sonsuz rahmetine imandan, Allah'ın, onu kesinlikle terk etmeyeceğine inanmaktır. O ne güzel Mevlâ, ne güzel yardımcıdır. İşte bu, dünyaya kafa tutma gücünün kaynağıdır. İman, bütün zorluklara dayanma kaynağıdır.

27. ÖNSEZİ

Allah *celle celâluhu* buyurdu:

"Yakında o topluluk bozguna uğratılacak ve arkalarını dönüp kaçacaklardır. Daha doğrusu onlara vaad edilen (asıl) azap vakti O (kıyâmet) saat(i)dir. O saat(in azabı) daha belalı ve daha acıdır." (Kamer, 45-46)

Savaş esnasında düşmana nasıl karşılık vereceğini düşünmeye vakit bulamadığında Mücâhid içgüdüğü ve tahmini üzere hareket eder ve Allah *celle celâluhu*'dan zaferi ümit eder. Genişlik halinde ise Allah *celle celâluhu*'nun gösterdiği alamet ve işaretlere göre hareket eder. Allah Teâlâ buyurur:

"Gece ve gündüz, gerek uyumanız, gerekse O'nun lütfundan (rızkınızı) aramanız, O'nun (kudretinin) delillerin-

dendir.” (Rum, 23)

Peygamber *aleyhisselâm* buyurdu: “Rüyası doğru olan, sözü doğru olanınızdır.” (Müslim)

Mücâhid, indirici vuruştan önceki sessizliği ayırmasını bilir ve o bilir ki depremler alarmsız gelirler. Başkalarıysa zamanlarını boş tartışma ve konuşmalarla öldürürler. Mücâhid maharetini silahını kullanmakla ve ileriye bakmakla gösterir. Çünkü o, bilir ki gelecek, ümit için yeni bir sabahı doğuracaktır. İşte bu, kehanet ve geleceği bilmek değildir. Çünkü Mücâhid Allah *celle celâluhu*’nun Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurduğunu bilir:

“Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Hiçbir kimse hangi yerde öleceğini bilmez.” (Lokman, 34)

Efendimiz *aleyhisselâm* buyurdu: “Falcıya gidenin kırk gün namazı kabul olmaz.”

28. DİNLENMEK

Allah *celle celâluhu* buyurdu:

“İman eden bir kimse, (Allah yolundan çıkarak) fâsık olan kimse gibi midir? Onlar (elbette) bir olmazlar.” (Secde, 18)

Mücâhid bazen çatışma aralarında dinlenir. Bazen keyifsiz olabilir; ancak o daima uyanıklık halindedir ve düşmanın açığını gözetmededir. Bu, beden dinlenmesidir. Onun aklı ve düşüncesi daima hazırlıktadır. Gerçek şu ki Mücâhid dinlenmeye muhtaçtır. Çünkü kesintisiz ve günlük engelleri aşan atın, yorulup düşmesi kaçınılmazdır. Mücâhid, arka-

daşlarıyla ateş etrafında oturur, zaferlerinden konuşurlar. Sorunlarını müzakere eder ve başarısızlıklarının nedenlerini ararlar.

29. GÖREV

Allah *celle celâluhu* buyurdu:

“Artık sana emredilen şeyi (yılmadan) açıkça söyle ve müşriklere aldırma (onlara itibar etme)!” (Hicr, 94)

Mücâhidin belirli görevleri vardır ve o vazifelerini istenildiği şekilde yerine getirmesini bilir. Öyle anlar olur ki yapması gereken emri alır, halbuki niçin o emri yapması gerektiğini anlamamıştır. Çünkü komutanlar bazen Mücâhide içeriğini açıklamadan emirler verirler.

Mücâhid Ebu Talha *radıyallâhu anhu*'nun sözünü düstur edinir. Osman *radıyallâhu anh* onu savaş için hazırlanmakla mükellef etmişti. Oğulları dediler ki: “Ey babamız! Allah sana rahmet etsin, sen yaşlı adamsın. Efendimiz’le, Ebubekir ve Ömer’le birlikte cihâd ettin. Şimdi dinlenme zamanı geldi, biz senin yerine cihâd ederiz.” Ebu Talha şöyle cevap verdi: “Şüphesiz Allah *celle celâluhu* buyurdu: “Sizler gerek ağırlıklı gerek hafif olarak Allah yolunda cihâd edin.” Bu âyet yaşlı, genç, herkese Allah yolunda cihâdın gerekli olduğunu ifade ediyor.” Allah *celle celâluhu* şehid Ebu Talha’ya rahmet etsin.

Efendimiz buyurdu: “Şüphesiz Allah, iyilik ve kötülükleri yazdı ve beyan etti. Kim iyilik yapmaya kasteder de yapmazsa Allah ona tam iyilik sevabı yazar. Kim iyilik yapma-

yı kasteder ve yaparsa Allah ona 10'dan 700'e, kat kat sevap yazar. Kim de bir kötülüğe kasteder, yapmazsa Allah ona bir sevap yazar ve kötülüğü kasteder sonra da yaparsa Allah ona bir kötülük günahı yazar.” (Tirmizi)

30. KÜÇÜK ŞEYLER

«O zaman siz onu dilden dile aktarıyor, hakkında hiçbir bilginiz olmayan şeyi ağzınızda geveleyip duruyor ve bunu basit bir şey sanıyordunuz. Halbuki o, Allah'ın yanında çok büyük (bir günah)tır.» (Nûr, 15)

Mücâhid dikkatlidir. Hatta önemsiz şeylerin hususiyetine bile dikkat kesilir. Eski bir söz vardır, şöyle der: “Şeytan, en önemsiz şeylerde gizlenir.” Mücâhid şu söze kulak verir: Günlerin ve saatlerin kavramını unutup dakikaların ve saniyelerin önemini bilmemiz gerekir. Bu yolla Mücâhid büyük sorunları vuku bulmadan önce halleder. Bu ince ayrıntıları dikkate alıp büyük problemlerden kaçınmak gerekir. Ancak bu ince ayrıntılara önem vermek, ne ufuk daraltmayı ne de işlere hacminden fazla önem vermeyi gerektirir. Mücâhid iyi bilir ki büyük rüya birçok küçük parçadan oluşur, aynen güneşin milyonlarca ışıdan oluşması gibi.

Mücâhid iyi bilir ki saniyenin parçası sâliseler bile, savaşta düşmanın önünde onu başarıya ulaştırır. Bundan dolayı Mücâhid bu ufak ayrıntıları bazılarının önemsiz görmesine aldırmadan, dikkate alır. Çünkü bunlar hakikatte önemlidirler ve Mücâhid bazen kendine karşı sert olur, sürekli böyle hareket etmesi lüzumlu bir şeydir.

31. KENDİNE GÜVENMEK

Devamlı orduya bağlı kalmak Mücâhidin kudretinde değildir. Bazen onu şek kaplar, üzerinden atamaz ve kalbine sorar. “Bu uğraş (savaş) gerçekten zorunlu mudur ?” Fakat kalbi susmaya dayanır. Kendi nefsinde karar aldığı anda kendine peygamberler ve yardımcılarından örnekler almaya başlar. Onları Allah *celle celâluhu*’nun sınadığını hatırlar, onlardan bazılarının cesaretini yitirip cihâd ordusundan koptuklarını düşünür. Sonra Allah *celle celâluhu*’ya yalvararak sığınır ve ondan yardım ve zafer ister. İşte Yüce Rabbimizin Kur’an-ı Kerim’de bahsettiği budur:

“(Ey mü’minler!) Yoksa siz, sizden önce geçip giden (mü’min)lerin, başlarına gelen (sıkıntı)lar, sizin de başınıza gelmeden (hemen) cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluk ve sıkıntı dokunmuş ve öyle sarsılmışlardı ki, hatta Peygamber ve onunla birlikte olan o mü’minler: “Allah’ın (vaad ettiği) yardımı ne zaman?” diyecek (duruma gelmiş)lerdi. İyi bilin ki Allah’ın yardımı çok yakındır.» (Bakara, 214)

Onlar işten asla geri kalmaz, aksine öne atılırlardı. Mücâhid fetret vakti yakın gelmediğinde kendini öne atarak devam eder, böylece kaçırdığı yakîni yakalar. Çünkü o, maksadını bilir.

32. BAŞKALARINA GÜVENMEK

Allah *celle celâluhu* buyuruyor:

«(Onlar) Rableri(nin çağrısı)na gelirler, namazı dos-

doğru kırlarlar. İşleri aralarında danışma iledir. (Onlar) kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden de (Allah için) harcarlar.» (Şura, 38)

Mücâhidin halindendir, başkalarına güvenmesi. Bu sebeple bazen başarısız olacağına, bazen de pişmanlığa kapılır. İnsanlara güvenmek kaçınılmazdır. Mücâhid başarısızlıktan korkmaz, çünkü silahının, kuvvetinin ve iradesinin ne kadar güçlü olduğunu bilir. Bununla beraber gücünün sonunu da idrak eder. İlahi işaretleri hisseder ve bilir ki Allah *celle celâluhu* melek vasıtasıyla sevdiklerine ilham eder de, ilhamı onların dilinde açığa çıkarır. Bir başka açıdan Mücâhid bilir ki tek başına karar alması, bazı işlerde takatinde değildir. Çünkü bir işi yerine getirmede neyi yapıp neyi terk ettiğine başkalarının görüş bildirmesine bakar.

Mücâhid, aynı anda hem güvenmek hem de sorumluluktan kaçmaya yeltenmekten sakınır. Mücâhid başkalarına güvenir, çünkü o evvela kendine güvenir. Mücâhid daima kendisinin zafere ulaşacağını ve her hezimetle bir zaferin geleceğini bilir. Allah *celle celâluhu*'nun rahmetini bilen herkes bunu anlar. Efendimiz sefere çıkana şöyle buyururdu: *"Dinini, emanetini ve işlerinin sonunu Allah celle celâluhu'ya ısmarla."* Mücâhid güvenilirirdir. Bazen hızlı adımlar atar. Bazen de sanır ki kendisinden yüksek yoktur, fakat o asla yalan söylemez. Oturur, arkadaşlarıyla konuştuğunda bilir ki melekler ömrünü ve işlerini yazdığı gibi, konuştuğu kelimeleri de yazar. Nefsini hesaba çeker: "Sözlerimi fiile geçiremedikten sonra neden bu kadar çok konuşuyorum" diye. Mücâhid ne zaman ki niyetini ifade etmede sözlerini yalansız bulur; o zaman konuştuğu söze devam etmeye geri döner.

33. CİHÂDA HAZIRLIK

“(Ey iman edenler!) O (düşma)nlarla karşı gücünüz yettiği kadar (her türlü) kuvvetten ve bağlı (besili) atlardan (harp araçlarından) hazırlayın ki, onunla Allah’ın düşmanı, sizin düşmanınız ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah’ın bildiği diğer (düşman) kimseleri korkutasınız.” (Enfal, 60)

Mücâhid bilir ki savaşlar zaman zaman duraklar. Savaşın ansızın başlaması hikmetsizdir, Mücâhide sabır gerektirir. Ta ki kuvvetini hazırlayana kadar... Sessizlik başladığında savaşa dalar, kalbinin dikkatini toplar, gerginliği üzerinden atar. Çünkü gerginlik, başarısızlığa götürür. Mücâhid, hayatında ölçülü olmaya çalışır, çünkü silahın hazır ve kalbin razı olması ve imanın ruhu ateşlemesi gereklidir. Bu, amelin ehemmiyetinde aşırı bir şey değildir.

Bir Çeçen atasözü: “Hayatında bir kere kullandığın silahla sana uzun ömür vardır.” der. Efendimiz *Aleyhisselâm* yukarıdaki ayetin izahında şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz kuvvet, atmaktır; şüphesiz kuvvet, atmaktır; şüphesiz kuvvet, atmaktır.”

Mücâhid daima eksikliğini bulur, bu sebeple dakikaları, zihnini çalıştırmakta ganimet bilir ve gelecek çatışmaya kadar eksikliğini giderir. Bazen silahı çatışmanın başında kırılır, fakat o sarsılmaz, dimdik durur; işte bu, Mücâhidi yenilmez ve maharetli kılandır. Hızlı gelişen olaylarda yerine göre geri çekilmeyi mümkünleştirir. Büyük musibetler meydana gelmeden melun şeytan ona vesvese vermek için defalarca gelir ve şöyle der: “Cihâdı bırak, o, önemsizdir.” Başka bir

halde konuşmadığında vesvese için gelir, şöyle der: “Himmeti, gücü tamamen cihadı durdurmayı yönlendir.” Mücâhid, şeytanın vesveselerine kulak asmaz; onun kalbi Allah *celle celâluhu*’yu zikirle genişlik bulur.

34. MESULİYET

Yüce Allah *celle celâluhu* Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurdu:

“Yetim malına da ergenlik çağına erişinceye kadar, ancak (o malı geliştirmek gibi) güzel bir durum olmadıkça yaklaşmayın. Verilen sözü de yerine getirin, çünkü verilen söz, sorumluluk gerektirir.” (İsrâ, 34)

Mesuliyet kelimesinin çekirdeği, kendi kendini izah eder ki o mânâ da şudur: Bir işi yapmaya kâdir olmak, o işi yapmaya namzet olmak demektir.

Mes’ul Mücâhid o kişidir ki işinde basiret sahibi ve emri yerine getirmeye kadir olandır. Bununla beraber o görevi almamaya da kadirdir. Çünkü o, olayların akışına meydan okumasını kabul etmeksizin ve akışına karışmaksızın teslim olur.

Bütün bunlara rağmen Mücâhid, öğrendiklerini unutmaz, nasihatlere kulak verir, yardımları tevazu ile kabul eder. Ve daima İsa *Aleyhisselâm*’ın sözünü hatırlar: “Bazen sözün evet evet veya hayır hayır olur.” Mücâhid görevi aldığı anda sözünde durur. Ömer *radıyallâhu anh* halife olduğu vakit, Âmir’in oğlu Said ona şöyle nasihat etti: “Halifelik hususunda Allah’tan kork, bunun aksini yapma. Sözlerin en üstünü

işçilerin sözüne uyandır. Ey Ömer! Yakınlık ve uzaklıkta, yüzünle Müslümanlara yönel. Allah *celle celâluhu* seni onlara âmir etti, kendin ve ailen için sevdiğini, onlar için de sev. Nerede olursan ol, zorluktan korkma, daima hakka yapış. Allah *celle celâluhu* yolunda hiç kimsenin yermesine aldırış etmez.”

Ömer *radiyallâhu anhu* buyurdu : “Kim bunlara güç yetirebilir ya Said?” O da : “Senin gibi adam güç yetirir ki Allah onlara bu ümmetin yükünü yüklemiştir. Onlarla Allah arasında vasıta yoktur.”

İnsanlara söz verip de sonra sözlerinde durmayanlar kendilerini yakmış demektir, onlar işlerinden utanırlar. Böyle insanların hayatı hadsiz bâtılda sürüp gider. Birtakım bahanelerle yapacaklarına söz verdikleri şeylerin olamayacağını söylerler. Mücâhid bazen acı olayları tatmak zorunda kalır, halbuki hiçbir hikmeti yoktur. Bu, onu vehimlere boğar, bundan sonra ona hiç dönmez. Fakat o, verdiği sözleri yerine getirir, onun sözü senettir ve yanlış yaptığında bütün sorumluluğu üzerine alır. Mücâhid sırtına ağır şeyleri yüklenmekle sorumlu sayılmaz. Sorumlu Mücâhid odur ki, cihadın büyük görevlerine koşmak için can atar.

35. MÜNAFIKLİK

Efendimiz buyurdu: «*Kim cihâda çıkmaz ve cihâd niyeti üzerine ölmezse o, münafıklıktan bir şube üzere ölür.*» (Müslim)

Mücâhid kendine şer umanları işlerine ortak etmez,

kendisine hayrı isteyenlere karışmaktan sakınmaz. Mücâhid kendilerine bir acı geldiğinde zarar veren insanlardan da sakınır, bunlar yalancı arkadaş gibidirler, onun için asla güç istemezler. Bunlar facia haberlerinden başkasını taşımazlar ve kardeşlik nasihati adına alacaklarından indirmeye gayret ederek çalışırlar. Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyurur:

«Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyi niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyi söylemeniz, Allah yanında ne kadar çirkindir!» (Saff, 2-3)

Böyle yalancılar Mücâhidi yaralı görünce timsah göz yaşlarını akıtırlar, içlerinden ise hayıflanırlar. Düşmanla karşılaştı ve yaralandı diye sevinirler. Fakat onlar şunu bilmezler, çatışmada yaralandı ama savaşta hüsrana uğramadı. Efendimiz buyurdu: “Münafığın işareti üçtür; konuşunca yalan söyler, emanete hıyanet eder ve söz verdiği yerde yerine getirmeyiz.”

Mücâhid zorlukta ve darlıkta kendine nasihat eden arkadaşlarını korur, gözetir.

36. HÜRRİYET

Yüce Allah *celle celâluhu* buyurdu:

“İman edenler, Allah yolunda savaşsınlar. Küfre sapanlar da (Allah'ın emirlerinden uzaklaştıran ve kendi emir ve yöntemlerini hâkim kılmak isteyerek ilâhlık taslayan) tâğût(u ayakta tutma) uğrunda savaş verirler. O halde (ey iman edenler!) Siz (de) şeytanın dostlarına karşı savaşın. Şüphesiz ki şeytanın hilesi çok zayıftır.” (Nisâ, 76)

Efendimiz bir hadisinde şöyle buyurdu: *“Allah yolunda tozlanan ayakları ateş yakmaz.”*

Mücâhid, hürriyet sözünün tuzağına düşmez. Halk baskı ve zulüm görürken hürriyet, aşıkâr bir ihtiyaç olur. Mücâhid silahını alır, hürriyet yolunda savaşır. Baskı ve zulmün karşısında hürriyet isteği anlaşılabilir bir şeydir. Çünkü hürriyet köleliğin karşıtıdır.

Mücâhid kendini hür saymaz, o dilediği kadar hürdür, fakat Allah'ın kuludur.

37. BARIŞ GÖRÜŞMELERİ

“Kendilerine: “Haydi (hakem olarak) Allah'ın indirdiği (Kur'ân-ı Kerîm'i)ne ve Resûlü'ne gelin!” denildiği zaman, münâfıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün.”

(Enfal, 61)

Mücâhid her zaman savaş meydanını tek başına seçemeyebilir, bazen ansızın çatışma başlar, istemediği şekilde gelişir, bu hallerde geri çekilemeyebilir. Çünkü olabilir ki böyle çatışmalar halloldukça tekrar başlar, böyle savaşın bazı hallerinde Mücâhid, hasımla anlaşma görüşmeleri yapar. Bu halde korkmaz, utanmaz ve selameti de talep etmez. Sebepleri keşfe çalışır, “hasım neden savaşa kalkıştı; hasımı, razı olduğu rahat evleri terk etmeye iten ne idi” gibi... Mücâhid, savaş kimsenin yararına değil diyerek hasmı ikna edebilir, hasmının kendinden ne istediğini iyice dinler, bunu sinirlenmeden yapar. Onunla ancak kaçınılmaz olursa har-

be girer.

Mücâhid her çatışmada değişik taktikler uygular, özellikle hücum veya çekilme olmadığında... Çatışma ne zafere ne de hezimete doğru gitmiyorsa, Mücâhid düşmanla ateşkes şartlarını müzakere eder. Çünkü iki taraf da savaş maharetlerini kullanmışlardır, sıra birbirlerini dinlemeye gelmiştir.

Mücâhid ateşkesi istemez, aksine ihsan eder. Sulh görüşmeleri Mücâhidin başarı göstergesidir. Genelde düşman birtakım vaatlerle ve iki tarafın kabul edebileceği seçeneklerle gelir. Mücâhid her seçeneği dikkatlice inceler, stratejik olarak kendine en uygununu seçer. Mücâhid asla düşmandan hediye kabul etmez. İslam'ın koyduğu hükümlerden çıkmaz.

38. DİKKATLİ OLMAK

"Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme! Çünkü kulak, göz ve gönül; bunların hepsi ondan (o ardına düştüğün şeyden) sorumludur." (İsra, 36)

Mücâhid dikkatlidir, yollarını bilir. Mücahidler kararlarını şeksiz şüphesiz alırlar, çünkü kaderin her biri için ne hazırladığını bilmezler, yazılmış kader, kapılarını çaldığı vakit ruhlarını teslim etmiş olurlar.

Mücâhidin büyük rüyası vardır, onu canını fedaya sürükler, fakat o yol kolay ve aydınlıktır deyip, hataya kapılmaz. Bir çalışma vakti vardır, bir de durum değerlendirme vakti. O bu ikisinin arasını ayırmayı bilir.

39. HASET

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Deki: Sabahın Rabbine sığınırım. Yarattığı şeylerin şerrinden ... Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinde..., Düğümlere üfüren kadınların şerrinden... Ve haset ettiği zaman, hasetçinin şerrinden..." (Felak, 1-5)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: *"Birbirinize haset etmeyin, kin tutmayın, ayıplarını araştırmayın, gizlice yaklaşmayın, rekabet etmeyin, ücretleri artırmayın. Ey Allah'ın kulları! Kardeş olun."* (Buhari ve Müslim)

Bir Mücâhid bilir ki bir kimse kabullenmiş şekilde ona boyun eğmezse haset hiçbir zarar veremez.

Bir Mücâhid, kelimelerin ne kadar güçlü olduğunu bilir.

Buna rağmen bir Mücâhid nadiren planları hakkında konuşur, öyle ki diğer insanlar bazen onu haset korkusu sarıdığını düşünür.

Fakat bir Mücâhid bilir ki, her daim planlarından bahsederse, enerjisinin çoğunu planlarını anlatmaya harcamış olacaktır. Ve eğer siz sık sık veya fazlasıyla planlarınızdan bahsederseniz, enerjinizin tamamını buna harcama tehlikesi vardır, bu yüzden de planlarınızı uygulama noktasında hiçbir şey yapamazsınız.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: *"Şu iki kişi dışında hiç kimseye haset (gıpta etmek) caiz değildir: Biri, Allah'ın kendisine verdiği hikmetle hükmeden ve bunu başkasına da öğreten hikmet sahibi kimse. Diğeri de Allah'ın kendisine verdiği malı hak yolda harcayan zengin kimse."*

40. CESARET

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler, bir toplulukla karşı karşıya geldiğiniz zaman, dayanıklılık gösterin ve Allah’ı çokça zikredin. Ki kurtuluş (felah) bulasınız. Allah’a ve Resûlü’ne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözülüp yığınlaşırsınız, gücünüz gider. Sabredin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir.”
(Enfal, 45-46)

Bir Mücâhid azmin ve cesaretin bedelinin ne kadar yüksek olduğunu bilir. Bir kişinin Sırat-ı Müstakim’den dümdüz geçebilmesi için cesur olması gereklidir.

Said Ebu Ubeyde’nin bir muharebeden önce Müslümanlara şöyle telkinde bulunmaya çalıştığından bahseder:

“Ey Allah’ın kulları! Allah’a yardım ediniz ki, o da size yardım etsin ve ayaklarınızı sabit kılsın. Allah’ın kulları! Sabrediniz sabır, küfürden kurtuluştur. Rabbinin rızasını kazanmaya ve hayâya sevk edicidir. Mızraklarınızı düşmana doğru tutup, kalkanlarınızı kendinize siper ediniz. Sükûta sarılın. İzinizden sadece Aziz ve Celîl olan Allah’ı zikrediniz. Ta ki Allah’ın izniyle ben size emredinceye kadar...”

O anda müslüman saflarından birisi çıktı ve Ebu Ubeyde’ye şöyle dedi: “Ben şu anda ölmeye karar verdim. Senin Rasulullah’a göndereceğin bir mesajın var mı?”

Ebu Ubeyde şöyle dedi: “Benden ve müslümanlardan ona selam söyle ve ayrıca de ki: ‘Ya Resûlallah! Biz Rabbimizin va’dettiğini gerçek olarak gördük.’” Sonra Said sözlerine şöyle devam ediyor: “Onun bu sözünü işitip, Allah düşmanlarıyla karşılaşmak üzere kılıcını sıyıır

sıyırmaz kendimi şiddetle yere attım ve diz üstü çöküp mızrağımı ileri uzattım ve bize doğru gelen ilk süvariye dürttüm. Daha sonra Allah, kalbimdeki bütün korkuyu çekip almış olarak düşmana atıldım. Diğerleri de Bizanslıların üzerine atıldı. Allah mü'minleri muzaffer kılıncaya kadar onlarla savaştık."

Bir Mücâhid sık sık beklenmedik darbeler alır. Ve o, savaş sürdüğü sürece düşmanın da birkaç savaşı kazanacağını anlar. Bu tip şeyler olduğunda, o biraz üzülür. Fakat ardından enerjisini yeniden kazanmak ve tazelemek için bir süre dinlenir. Fakat hemen sonra tekrar imanı ve özgürlüğü için savaşımaya devam eder.

Bir Mücâhid bilir ki savaştan ne kadar çok uzak durursa, kendisini o kadar zayıf, ürkek ve korkak hissetme durumu vardır.

Eğer bir atlı atından atlar ve birkaç saniye içinde geri binmezse, o bir daha hiç bir zaman o gücü kendisinde hissetmeyecektir.

41. BAĞIMSIZLIK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Şunlara asla itaat etme: Yemin edip duran aşâğılığa, da-
ima kusur arayıp kınayana, durmadan söz taşıyana..." (Kalem,
10-11)

Bir Mücâhid değerli olduğunu bilir.

O, ilham ve imanını rehber alarak tek yolu olan ve başka bir yolu olmayan bir karar alır. Fakat bazen O, kendisini

görüşmeye davet eden yabancı, bilinmeyen, çekici olmayan insanların bir oyun tezgahladığını sezer. Çoğu insan, Mücâhid'in, kendileri için çok önemli olan, fakat Mücâhid için önemsiz olan bir düelloya girmesini ister.

Ve sık sık Mücâhid'e yakın olan bu insanlar (onu seven ve onun gücüne inanan) gelmesini ve kendilerine yardım etmesini isterler. Bu zamanlarda Mücâhid gülümser ve onların kendisine olan sevgisini test eder, onların çağrısına hemen cevap vermez.

Gerçek bir Mücâhid, kendisi için savaş alanını seçer.

42. ZAYİATLAR

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Sen elbette öleceksin, onlar da elbette öleceklerdir." (Zümer, 30)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "Yüce Allah buyurdu ki, 'Benim ortağa hiç ihtiyacım yoktur. Her kim bir amel işler de onu da sadece benim rızamı değil, başkasının rızasını da gözetirse, onu da, ortak koştuğunu da reddedirim.'" (Müslim)

Bir Mücâhid, kayıplarının acısını çekme ilmini iyi bilir.

O, bir yenilginin acısını çeker, o ona ilgisiz gibi görünür ve asla şu gibi bir ifade kullanmaz: "Gerçekten benim için sorun değil" veya "zaten ben onu istemiyordum". O, yenilgiyi bir yenilgi olarak kabul eder ve onu zafermiş gibi göstermeye çalışmaz.

“Şüphesiz biz Allah’a aitiz ve şüphesiz biz Ona döneceğiz.”

O, yaraların ne çeşit acılar empoze ettiğini bilir. Arkadaşlarının ilgisizliğinin nasıl bir acı olduğunu bilir. Sevdiklerini kaybettiğinde nasıl bir yalnızlık hissettiğini bilir. Bir Mücâhid bu tip durumlarda arkadaşlarına şöyle der:

“Ben savaşıyorum ve bir yenilgi tattım. İlk savaşı kaybettim, fakat bu tüm savaşı kaybettiğim anlamına gelmez. Sadece Allah *celle celâluhu* beni imtihan ediyor.”

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“O zaman içinizden iki takım bozulmaya yüz tutmuştu. Halbuki Allah onların yardımcısı idi. İnananlar, yalnız Allah’a dayanıp güvensinler.” (Al-i İmran, 122)

Ve bu sözler taze bir kuvvetle onu teşvik eder. Bir Mücâhid bilir ki her zaman üstünlük sağlayacak hiç kimse yoktur ve o birtakım elverişsiz şartların kendi hatalarını doğurduğunu söyleyebilir.

Ve O, yeni bir savaş için hazırlanmaya başlar.

43. ZAN

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır.” (Hucurat, 12)

Bir Mücâhid, bilir ki gerçekten kötü bir şey istediğinde sanki tüm evren bu planında ona yardım edecekmiş gibi görünür.

Bu, onun düşüncelerinde dikkatli olmasının sebebidir. İyi niyetlerin arkasında kişinin kendisine bile zor itiraf edebileceği hisler vardır: Kindarlık, kendisine zarar verme eğilimi, suçluluk, zafer korkusu ve başkasının ızdırabına zalim bir sevinç.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Kötü zanda bulunmaktan sakının. Çünkü zan, sözlerin en yalanıdır.” (Buhari ve Müslim)

Yüce Allah *celle celâluhu* arzularımızdan sıyrılmamız için bize yardım eder. Ve bu, bir Mücâhid’in cesaretini toplamasının ve kendi zararına olan hiçbir şeyi istemediğinden emin olmak için ruhunun en karanlık köşelerine kadar bakmasının sebebidir.

Bir Mücâhid, düşüncelerine her zaman dikkat eder.

44. TELKİN

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Artık sen Allah yolunda savaş, kendinden başkasıyla yükümlü tutulmayacaksın. Mü'minleri hazırlayıp teşvik et. Umulur ki Allah, küfredenlerin ağır baskılarını geri püskürtür.” (Nisa, 84)

Bir Mücâhid, dünyasını sevdiği insanlarla paylaşır. O, onlara yapmayı düşündükleri, fakat yapamadıkları işleri yapmayı telkin eder. İşte bu noktada İblis (Şeytan) gelir ve onun kulağına fısıldar: “Her şeyden önce sen kendini düşünmelisin. Kendi isteklerini hayata geçirmelisin, yoksa her şeyini kaybedersin. Sen kimsin ki diğerlerine yardım edi-

yorsun? Kendi zaaflarını görmüyor musun? Herkesten önce kendini düzeltmeye ihtiyacın yok mu?"

Bir Mücâhid, kendisinin de zaaflarının ve eksikliklerinin olduğunu bilir. Aynı zamanda o, tüm bunların üstesinden tek başına ve kardeşlerinden uzak olarak gelemeyeceğini de bilir.

Mücâhid, Allah *celle celâluhu*'yu zikreder, bu tahrikleri reddederek kardeşlerini teşvik etmeye devam eder.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Ey peygamber! Müminleri savaşa teşvik et." (Enfal, 65)

Günün birinde bir Mücâhid, eski şevki olmadan savaştığını anlar. Zaaflarını ve sınırlı yaratılışını hatırlar. Bir Mücâhid o kritik anda cesaretini koruyabilmek için her şeyi yapabilir.

O, yapması gerekeni yapıyordur, fakat ona sanki kaybediyormuş gibi gözüdür ve o da bu akıntıya kapılıp gider. Bu anlarda yapacak tek şey vardır: Cihâdı sürdürmek. O an için, onun yapmaya çalıştığının bir önemi yoktur. Emirden, korkudan veya başka bir şeyden dolayı olsun, fark etmez... Fakat o, asla Sırat-ı Müstakim'den sapmaz.

İlhamla kendisini kuşatan melek gitmiştir. Fakat Mücâhid, ruhunun tüm gücüyle savaşımaya devam eder. Her şeyin faydasız görüldüğü bir anda bile Mücâhid ısrarcıdır. Kısa bir zaman sonra, giden melek geri dönecektir. Onun kanatlarının sesi bile Mücâhid'in ruhunu coşturmaya yetecektir.

45. YARDIM

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"...İyilik ve takva konusunda yardımlaşın." (Maide, 2)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: "Kim Allah *celle celâluhu* yolunda bir askerin teçhizatını temin ederse bizzat gaza yapmış olur. Kim, gazaya çıkan bir askerin geride kalan ailesine hayırlı himayede bulunursa gaza yapmış olur." (Buhari ve Müslim)

Bir Mücâhid, sormasını beklemeden verir.

Arkadaşlarından bir kısmı ne zaman onu görürse şu yorumu yaparlar: "Her kim bir şeye ihtiyaç duyarsa ona sorsun."

Fakat Mücâhid bilir ki dünyada yardım için kimseye danışamayan insanlar vardır. Onun yakınında öyle narin yürekli insanlar vardır ki, o zayıf ve acınacak halli bu insanları ziyaret etmeyi sever. Bu insanlar özlem çekmekte, fakat bunu açığa vurmaya utanmaktadırlar.

Bir Mücâhid, onları bir kamp ateşi etrafına toplar, onlara türlü hikayeler anlatır, onlarla erzakını paylaşır, onların yalnızlık hissini giderir, onları neşelendirir ve güzel niyetlerinden dolayı onları metheder. Ve ertesi gün onlar kendilerini iyi ve güçlü hissederler.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: "Açları doyurun, hastaları ziyaret edin, esirleri serbest bırakın." (Buhari)

46. BAKIŞ

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Mü'min erkeklere söyle, gözlerini harama bakmaktan sakınsınlar..." (Nur, 30)

Ayrıca Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"(Allah) Gözlerin hainliklerini ve göğüslerin sakladıklarını bilir." (Mümin, 19)

Bir Mücâhid, gözlerini gereksiz ve uygunsuz şeylere bakmaktan sakınır. Bir sihirbaz şöyle der: "Gözünüz neye bakmazsa, kalbiniz onu istemez. Kalbiniz neyi istemezse, arzunuz sizi sıkıştırmaz."

47. TEVBE

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

*"Hep birlikte Allah *celle celâluhu*'ya tevbe edin ey mü'minler, umulur ki felah bulursunuz." (Nur, 31)*

Bir Mücâhid, bir kişiyi saran pişmanlığı bilir. Bu, onu felç eder ve hiç değmeyen bir şey kişinin ruhunu yavaşça, azar azar aşındırır ve kişi kaçınılmaz bir şekilde kendisini yok olmaya sürükler.

Bir Mücâhid, bu şekilde ölmeyi asla istemez. Eğer o birilerine zarar vermişse, rahatsız etmiş, haksızlık etmiş veya zarar vermişse... Kişi zaaf ve eksikliklerini sunar ve özür dilemekten asla çekinmez.

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: *"Son nefesini vermedikçe Allah, kulun tevbesini kabul eder." (Tirmizi)*

Bir Mücâhid, pişmanlığının onu felce uğratmasına ve şeytanın kendisini teslim almasına müsaade etmez.

48. HATALAR

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Sana şüphe veren şeyi bırak, şüphe vermeyene bak!” (Tirmizi)

Bir Mücâhid, yaptığı düşüncesiz hareketlerden dolayı kendisini kınamaz, fakat o, onun yolunu onarmasına engel olacağı için bu hareketlerini mazur da görmez.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Allah, iman edenleri, dünya hayatında ve ahirette sapa-sağlam sözle sebat içinde kılar.” (İbrahim, 27)

İlk önce o, sağduyusuyla kendi kendisine elini uzatır, davranışının sonuçlarını yargılar. Fakat sonuçlarını yargılar, bu davranışını gerçekleştirmesindeki niyetini değil... O, yaptığı her şeyden sorumludur, hatta bu hataları ona pahalıya mal olsa da...

Eski bir Arap şairin dediği gibi: “Allah, ağacı meyvele-riyle yargılar, kökleriyle değil.”

49. SONUÇ

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler, eğer siz Allah’a (Allah adına İslama ve Müslümanlara) yardım ederseniz, O da size yardım eder ve sizin ayaklarınızı sağlamlaştırır.” (Muhammed, 7)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: "Gazve iki çeşittir. Birincisi, kişinin Allah'ın rızasını aramak için yaptığı gazvedir. Bu maksatla gazve yapan, imama itaat eder, en kıymetli şeyini harcar, silah arkadaşına kolaylık gösterir, fessattan kaçar. Bunun uykusu da uyanıklığı da tamamen kendisi için ücret olur. Bir de övünmek, riyakârlıkta bulunmak ve kendini satmak için savaştan, imama isyan eden, yeryüzünde fesat çıkaran kimse vardır. Böylesi gazveden asgari ücreti bile elde edemez." (Ebu Davud)

Bir Mücâhid, savaş ilan etmek, hicret etmek için bir alan seçmek gibi önemli kararları almadan önce kendi kendisine sorar: "Bu, Müslümanların hayatını nasıl etkiler? Bunun, benim torunlarıma bir etkisi olacak mı?"

Bir Mücâhid, her eylemin uzun vadeli sonuçlar doğuracağını bilir. O, torunlarına nasıl bir dünya bırakacağını bilmek ister.

50. KORKAKLIK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Gerçekten, sizden olduklarına dair Allah adına yemin ederler. Oysa onlar sizden değildirler. Ancak onlar, ödleri kopan bir topluluktur. Eğer onlar bir sığınak ya da (kalacak) mağaralar veya girebilecekleri bir yer bulsalar, hızla oraya yönelip koşarlardı." (Tevbe, 56-57)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: "İnsanlarda bulunan huyların en kötüsü, tutkulu bir cimrilik ve şiddetli bir korkaklıktır." (Ebu Davud)

Korkak insanlar bu dünyayı korkutucu ve tehlikeli görürler. Sahte güvenlik arayışları içinde onlar hiçbir şeye meydan okumadan yaşarlar ve kendilerini koruyacağını düşündükleri dişlerini silah edinirler, fakat onlar gerçekte korunamazlar.

Korkak insanlar kendi zindanlarının duvarlarını örerler.

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile..." (Nisa, 74)

Bir Mücâhid, korkak değildir.

Onun için ne zaman öleceği sorun değildir (onun zamanını bilmediğinden), onun için sorun, nasıl öleceğidir. Bir Mücâhid, yolculuğunda izzetle yürümek ve ebedi Cennet'i kazanmak ister.

51. HATIRLAMA

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"...Ve Allah'ı çokça zikredin ki kurtuluşa eresiniz." (Cuma, 10)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: *"Lezzetleri tarumar eden ölümü çokça hatırlayın."*

Bir Mücâhid, bir bilge tarafından söylenen şu sözleri hatırlar: "Zorlukların üstesinden geldikten sonra hafızana dönüp, bunu başarmakta neden bu kadar zorlandığını düşünme, bu sınavı başarıyla atlatmanın keyfini çıkar. Ciddi

bir hastalıktan kurtulduğun zaman, o anda nasıl acı çektiğini düşünme, iyileşmene izin veren Allah'ın lütfunu düşün. Hayatının sonuna kadar hafızanı zorlukların ardından gelen iyi ve güzel şeylerden koru. Onlar, senin gücünü test etmek içindir ve yeni zorluklara seni hazırlamaktadır.”

Geçmişteki duyguların, hafızanın içinde birikmiş bir çöptür.

Bu eski acılar şimdi işe yaramazlar. Bunlar eskiden çok önemli olabilirler, ancak şu anda faydasızlar ve hiçbir duygu oluşturmazlar.

Bir Mücâhid de hafızaya sahiptir, ancak o, yararlı şeyleri, faydasız şeylerden arındırabilir. O, geçmiş zevk ve acılarından oluşan çöpü temizler. Bir Mücâhid, daha önce hissetmiş olduğu duyguların aynısını asla tekrarlamaz. O, değişir ve asla hissettiklerinin yeni yoluna engel olmasını istemez.

Bir Çeçen atasözü şöyle der: “Kim, geçmişine ateş açarsa, geleceği onu top ateşine tutacaktır.”

Bir Mücâhid, geçmişini unutmaz, geçmişini ona geleceği için dersler verir.

52. KEDER

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allahım! Tasadan ve üzüntüden, acizlikten ve tembellikten, korkaklıktan ve cimrilikten, borcun galip gelmesinden ve insanların zulmünden sana sığınırım.” (Buhari ve Müslim)

Bazen, keder zamanlarında kalbi Mücâhid'e şöyle der: “Hatırla ki kaç kişi –bizim asla anlayamayacağımız sebepler

için - hayır için seçilmiştir ve sen buradasın ve Sırat-ı Müstakim için savaşıyorsun. Neden Allah, oldukça muhteşem insanları kendisi için çağırdı da seni çağırmadı? Şu anda milyonlarca ve milyarlarca insan çaresiz durumda. Onlar sıklık hissetmiyorlar ve ağlamıyorlar; dahası onlar, hiçbir şey yapmıyorlar, sadece zamanlarının gelmesini bekliyorlar. Onlar olaylara tepki gösterme yeteneklerini kaybetmişler. Ve onların aksine, sen üzülüyorsun.

Kederin, senin ruhunun uyuşmadığını gösteriyor. “

Bir Mücâhid, dualar ve zikir ile kederini uzaklaştırır.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allah af dilemeye başlayanlara bir çıkış yolu gösterecek ve tüm sıkıntılarını kolaylaştıracaktır. Ümitlerinin tükendiği bir yerde onlara kısmetini gönderecektir.” (Ebu Davud)

53. FESAT

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Çirkin utanmazlıkların (fuhşun) iman edenler içinde yaygınlaşmasından hoşlananlara, dünyada ve ahirette acıklı bir azap vardır. Allah bilir, siz ise bilmiyorsunuz.” (Nur, 19)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “İşin başı İslam, direği namaz, zirvesi cihâddır.’ Sonra şöyle buyurdu: ‘Bütün bunların da özünü sana haber vereyim mi?’ Ben, ‘evet ya Rasulullah’ dedim. Dilini (eliyle) tuttu ve ‘İşte bunu tut’ buyurdu. Ben de: ‘Ya Rasulullah, biz söylediğimiz şeylerle de mi hesaba çekileceğiz?’ dedim. O da: ‘Annesini kaybedesice, insanları yüz üstü yahut burunları üzerinde cehenneme sü-

rükleyen, ancak dillerinin ekip biçtiğidir.’ ” (Ahmed, Nesai, Tirmizi)

Bir düşman, akılla donatılmıştır.

O ki eline fırsat geçtiğinde, elindeki en güvenli ve etkili silahı kullanır: entrikalar. Ve o, bu silahı kullandığı andan itibaren daha fazla çaba sarfetmeye ihtiyaç duymaz. Çünkü diğerleri onun yerine çaba sarfeder. Dikkatsiz bir şekilde dilinden kayan sözcükler, istikrarı aradığın aylarını ve yıllarını boşa çıkartacaktır.

Bir Mücâhid, sık sık bu tuzağa düşer. O, saldırının ne yönden geleceğini ve yalanı nasıl çürüteceğini bilmez. Entrikalar hakkı savunmaya fırsat vermez, bir entrika, mahkeme sorgusu olmadan ifadeyi hükme bağlar.

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“...ve yalan sözden kaçın.” (Hac, 30)

Ve sonra Mücâhid sonuçlarına katlanır ve haksız cezayı da kabul eder. Çünkü bir söz kuvvetlidir ve o da bunu bilir. Fakat o, sessizce acı çeker ve asla düşmanına aynı silahla saldırmaz.

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: *“Fitne zamanında (Allah’a) ibadet, Bana hicret gibidir.” (Müslim)*

Ve Mücâhid, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah’a ibadet için kendisine vakit ayırır.

54. APTALLIK

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler, ne oldu ki size, Allah yolunda savaşa kuşanın denildiği zaman, yer(iniz)de ağırlaşıp kaldınız? Ahiretten (cayıp) dünya hayatına mı razı oldunuz? Ama ahirettekine (göre), bu dünya hayatının yararı pek azdır. Eğer savaşa kuşanıp çıkmazsanız, O sizi pek acı bir azapla azaplandırarak ve yerinize bir başka topluluğu getirip değiştirecektir. Siz O’na hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Allah, her şeye güç yetirendir.” (Tevbe, 38-39)

“Bir aptala bin akıllı ver, o yine seninkine ihtiyaç duyacaktır.” Der, bir Arap atasözü.

Cihâd etmeye başlamış olan bir Mücâhid zaten akıllıdır.

Bir Mücâhid, kendi bahçesinde çalışmaya başlamasından itibaren kendi çalışmasını dikkatle izleyen ve bir ameli nasıl ekeceği, bir düşünceyi nasıl kazıp çıkaracağı ve zaferi nasıl sulayacağı konusunda tavsiye verme kaygısı taşıyan bir komşu seçer.

Eğer Mücâhid bu tavsiyeleri dinlerse, o komşusunun görüşlerini ifade etmesiyle, sonunda o, bir başkasının işi ve bahçesi üzerinde çalışmayı sonlandıracaktır.

Bir Mücâhid bilir ki; bir aptal, başkasının işi üzerinde fazlaca kafa yorarsa kendi işini aksatacaktır.

Bir Mücâhid, kendi sahip olduğu bahçe üzerinde çalışmayı tercih eder.

55. İHANET

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler, benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin." (Mümtehone, 1)

Kişi savaştayken gözleri açık olmalı. Ve siz yakınınızda samimi birilerini barındırmalısınız.

Bazen Mücâhidlerle omuz omuza savaşan bir arkadaşınız aniden düşmanınız oluverir.

Nefret, diğer duygularına ağır basar. Ancak bir Mücâhid bilir ki, nefreti kendisini körleştiren biri kaybetmeye mahkûmdur ve savaşta zail olur.

Sonra, bugün hasmı olan o arkadaşını geri kazanmaya, arkadaş olduğu günlerine döndürmeye çalışır. O, arkadaşını aniden değiştiren sebebin ne olduğunu ve içinde ne tür manevi yaralar biriktirdiğini ve biri diğerini kuvvetlendiren zaaflarının neler olduğunu anlamaya çalışır.

O, onlardan her birini er ya da geç ihanete sürükleyecek sebebi sezmeye çalışır. Onlardan bazıları geçici yolculardır, savaştan kaçan kimselerdir. Diğerleri ise arkadaşlarıdır; onlar kahraman, güçlü ve vatanseverdirler, fakat içlerinde az bir iman vardır; düşmana karşı savaşırken yalnızca kendi güçlerine güvenirler. Fakat insan gücü sınırsız değildir.

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Allah'a ve Resul'e hainlik etmeyiniz ki, bile bile kendi emanetlerinize hıyanet etmiş olmayasınız."

(Enfal, 27)

Kimse mükemmel değildir, tıpkı kimsenin tamamen

aptal olmadığı gibi... Bu, bir Mücâhid'in yeni bir hasmının farkına vardığında düşündüğü şeydir.

56. HEDEF

Bir Mücâhid bilir ki gaye, metodu haklı çıkarmaz.

Hayat bilinmezlikten bilinmezliğe onu sürükler. Varlığın her an bu yakıcı esrarda perdelenir. Bir Mücâhid nereden gelip nereye gittiğini bilmez. Fakat onun burada oluşunun bir sebebi vardır ve onun ruhu sevinir ve yeni izlenimlerle aniden büyülenir.

Hayal, harekete geçirilmiş düşüncedir.

Eğer bir Mücâhid aklından geçen her şeyi doğrudan hedefe yoğunlaştırırsa, diğer yolları görmezden gelmiş olacaktır. Eğer o, sadece bir soru üzerine yoğunlaşırsa, tüm cevapları kaybedecektir, hatta cevaplar ona çok yakın olsa da...

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Bizim uğrumuzda cihâd edenlere, şüphesiz yollarımızı gösteririz. Gerçekten Allah, ihsan edenlerle beraberdir." (Ankebut, 69)

İşte bu, bir Mücâhid'in kendisini Allah *celle celâluhu*'ya emanet etmesinin sebebidir.

57. ÖFKE

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar(daki hakların)dan bağışlama ile (vaz) geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever.” (Âl-i İmran, 134)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Kuvvetli kimse pehlivan değildir, hakiki kuvvetli öfkелendiği zaman nefisini yenen kimsedir.” (Buhari)

Bir Mücâhid “çağlayan etkisi” olduğunu bilir.

Onun, bir kişinin, öfkесini geri çeviremeyen bir kimseye, o öfkесini geri çevirecek medeni cesareti bulamadığı zaman uymadığı takdirde, öfkесini yenemeyen kimsenin cesaretsizliğine utandığını, zayıf bir duruma düştüğünü ve uysallaştığını görmüş olması lazımdır.

Hiç kimseye kendi acımasızlığının sonucu olarak hediye verilmez.

İşte bu bir Mücâhidin silahını kullanmaya başlamasından itibaren çok dikkatli olmasının sebebidir. Ve eğer öfkесi onu yenerse, yumruğunu bir taşa vurur ve kendisini yaralar.

Hayatının geri kalanında acı çekmek zorunda olan bir babaya sahip olmanın ızdırabını çekecek çocuğun yarası gibi, onun eli şifa bulacaktır.

58. EŞİTLİK

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Mü'minlerden, özü olmaksızın oturanlar ile, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihâd edenler eşit değildir. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihâd edenleri oturanlara göre derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) va'detmiştir; ancak Allah, cihâd edenleri oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır.” (Nisa, 95)

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Yoksa siz Hacılar su dağıtmayı ve Mescid-i Haram'ı onarmayı, Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve Allah yolunda cihâd edenin (yaptıkları) gibi mi saydınız? (Bunlar) Allah katında bir olmazlar. Allah zulmeden bir topluluğa hidayet vermez. İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihâd edenlerin Allah katında büyük dereceleri vardır. İşte 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenler, bunlardır.” (Tevbe, 19-20)

Bir Mücâhid, Ömer İbnu'l Hattab *radıyallâhu anhu*'nun daima şu sözünü hatırlar:

“Ey Saad! Onların sarfettikleri “Allah Resulü'nün amcası, Allah Resulü'nün arkadaşı” sözleri, kendilerini aldatmasın. Allah Azze ve Celle kötü şeyleri bir diğer kötü şeyle bertaraf etmez. Ancak O, kötü şeyleri iyi şeylerle bertaraf eder. Ey Saad! Allah'ın huzurunda akrabalık ilişkisi veya soyluluk önemli değildir. Onun için önemli olan, itaattir. Allah'ın huzurunda bir asilzade ile bir avam birbirine eşittir. Allah onların Rabbidir ve onlar da Allah'ın kullarıdır. Birinin diğerine üstünlüğü, ancak takvası iledir. Ve Allah onların

kendisine itaatine bağlı olarak, onlara karşı yardımseverdir. Her zaman Peygamber ile başlayan ve devam eden büyük davayı hatırla. İşte bu davayı sürdürmek senin için zorunludur.”

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Cennet’te yüz derece vardır ki, Allah celle celâluhu onları Allah celle celâluhu yolunda cihâd eden Mücâhidler için hazırlamıştır. İki derece arasındaki mesafe gökle yer arasındaki mesafe gibidir.” (Buhari)

Bir Mücâhid din kardeşini sever ve onu kendi nefesine tercih eder.

59. İSTİŞARE

Yüce Allah celle celâluhu şöyle buyuruyor:

“... iş konusunda onlarla müşavere et...” (Âl-i İmran, 159)

Siz hazırlıksız olarak ve diğer Mücâhidlerle koordinasyon içinde bulunmadan bir savaşa giremezsiniz ve siz daha kıdemlilerin plan ve görüşlerine başvurmadan savaşamazsınız.

Yüce Allah celle celâluhu şöyle buyuruyor:

“...çekişip birbirinize düşmeyin, içinize bir zayıflık düşer ve gücünüz gider..” (Enfal, 46)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Ben, haklı bile olsa münakaşayı terk eden kimseye Cennet’in kenarında bir köşkü garanti ediyorum. Şaka bile olsa yalanı terk

edene de Cennet'in ortasında bir köşkü, ahlakı güzel olana ise Cennet'in en üstünde bir köşkü garanti ediyorum." (Ebû Dâvûd)

60. ŞEHİD

Ölüm, kaçınılmaz bir gerçektir. Yüce Allah *celle celâluhu*, Kur'an-ı Kerim'de üç kere ölümün önemini vurgulamış ve şöyle buyurmuştur:

"Her nefis ölümü tadıcıdır." (Âl-i İmran, 185)

Her insan ölümlüdür, nefsi onu aldatça dahi...

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda hicret edip de sonra öldürülmüş veya ölmüş olanlara gelince, elbette Allah, onları güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır. Çünkü Allah rızık verenlerin en hayırlısıdır."

(Hac, 58)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: "Cennete giren hiç birkimse, dünya üzerindeki her şeyin kendisine verileceği vaat edilse de dünyaya geri dönmeyi istemeyecektir. Yalnız şehidler hariç. Onlar kendilerine verilen izzeti gördükten sonra dünyaya geri dönmeyi ve on kere daha şehid olmayı isteyeceklerdir." (Buhari ve Müslim)

Asil bir adamın tüm nitelikleri bir Mücâhid'de birleşir: Cesaret, doğasındaki izzet, sadakat ve fedakarlık, yorulmazlık ve kendini düşünmeme.

Bir Mücâhid, Said İbn Amir'in anlattığı, Hubeyb'in kahramanca ölümünü hatırlatır:

Kadın ve çocukların çığlıklarının arasında Said, Hubeyb'in kendinden emin ve sakin sesini duydu: "Bana ölmeden önce iki rekat namaz kılmam için izin vermeyecek misiniz?.."

Said, Hubeyb'in Kâbe'ye yönelip iki rekat namaz kılışını izliyordu. Nasıl muhteşem, nasıl kusursuz bir namazdı o!

Said, Hubeyb'in Kureyş liderine dönüşünü gördü ve şöyle söylediğini duydu:

"Vallahi, eğer siz benim korkumdan dolayı namazı uzattığımı düşünmeyecek olsaydınız, bundan daha uzun kılardım."

Said kendi gözleriyle kendi kabilesinin insanların Hubeyb'i nasıl çılgınca parçaladıklarını gördü. Hubeyb'in vücudu paramparça ediliyordu. Ve onlar Hubeyb'e şöyle bağırıyorlardı:

"Muhammed'in kendi yerinde olmasını görmeyi mi yoksa kurtulmuş olmayı mı tercih edersin?"

Hubeyb kan kaybederek cevapladı:

"Vallahi, Muhammed'in bir yerine bir diken eziyet verecekse, çocuklarımin arasında, ailemle birlikte güvende ve huzur içinde olmayı istemem."

İnsanlar ellerini kaldırdılar ve kalabalık gürültülü bir şekilde tezahürat yapmaya başladı: "Onu öldür! Onu öldür!"

Said ibn Amir, Hubeyb'in darağacından gözlerini gökyüzüne kaldırdığını ve şöyle söylediğini duydu:

"Ey Allahım! Onların sayısını azalt ve onları bir bir öldür; ta ki onların biri dahi sağ kalmayıncaya kadar..." Ardın-

dan Hubeyb kılıç ve mızrak darbeleriyle vücudunda oluşan sayısız yaranın etkisiyle son nefesini oracıkta verdi.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allah, bütün kalbiyle şehid olmayı isteyen kişiyi yatağında ölse bile şehidlik mertebesine ulaştırır.” (Müslim)

Bir savaş esnasında Müslümanlar sıkışmışlardı. İkrime, atından inip kılıcının kınını kırdı ve düşman saflarına daldı. Halid bin Velid ona koşup şöyle dedi:

“Böyle yapma İkrime! Senin ölümün Müslümanlar için büyük kayıp olur.”

İkrime: “Beni bırak Halid! Senin Resulullah ile güzel bir geçmişin var. Halbuki ben ve babam Resulullah’a en çok eziyet edenlerdendik. Beni bırak da daha önce yaptıklarımı ödeyeyim. Resulullah’a karşı birçok yerde savaştım. Bugün Bizanslılara karşı savaşmaktan mı kaçayım? İşte bu asla olmaz.”

Bunun üzerine İkrime, Müslümanlar için şöyle haykırdı: “Kim ölünceye kadar savaşmak üzere sözleşecek?”

Aralarında İkrime’nin amcası el-Haris İbn Hişam ve Dirar İbnu’l Ezver’in de bulunduğu 400 müslüman onunla sözleşti. Halid bin Velid’in çadırının önünde canla başla çarpışıp onu en güzel şekilde korudular.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allah, ödenmemiş borcu hariç, bir Şehid’in her şeyini affeder.” (Müslim)

Bir kere yer değiştirme emri çıktığı zaman, bir Mücâhid yolculuğu boyunca kendisine eşlik eden arkadaşlarını uğurlar.

Mücâhid'in kalbi hüznle doludur, ancak o bilir ki silah kutsaldır ve kendisini savaşa adanmış biri emrettiği vakit ona itaat etmek zorundadır.

Sonra Mücâhid kardeşlerine şükranlarını sunar, derin bir nefes alır ve son yolculuğu esnasındaki anıları gözünde tüterken harekete koyulur.

61. DUA

Yüce Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Calut ve ordusuna karşı savaş meydanına çıktıkları zaman da şöyle dediler: 'Ey Rabbimiz! Üzerlerimize sabır dök, ayaklarımızı sabit tut ve kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!' " (Bakara, 250)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: *"İki tür dua vardır ki asla reddedilmez: ezan esnasında Allah celle celâluhu'ya yapılan dua ve iki düşman birbirine doğru ilerlerken savaş esnasında yapılan dua."* (Ebu Davud)

Bir Mücâhid duasında şöyle der:

"Ey Allahım. Sana sığındım. Sen her ne emredersen razı oldum. Kalbimdeki en büyük korku Senin korkun. Kalbimdeki en büyük aşk Senin aşkın. Bana sabır ver ve cesaretimi arttır. Beni sebatla mükafatlandır ve beni Sırat-ı Müstakimine yönelt. Bana nefsimi yenmem için fırsat ver. Kafirlerle karşı bana zafer nasip et. Bana asla unutamayacağım irfan gönder. Bana şehid olma fırsatı ver. Beni bağışla ve merhamet et."

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: *"Dua, iba-*

dettir.” (Ebu Davud ve Tirmizi)

62. ORUÇ

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allah azze ve celle şöyle buyuruyor: Ademoğlu’nun işlediği her iş kendisinindir, fakat oruç benimdir, onun mükâfatını ben vereceğim.” (Buhari)

Bir Mücâhid, cihâdına veya sağlığına zarar vermediği sürece oruç tutar.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Allah yolunda bir gün oruç tutan kulun yüzünü, Allah Teala yetmiş yıl ateşten uzaklaştırır.” (Buhari ve Müslim)

İnsanlar düşüncesizdir. Vücutlarının sağlığına en iyi şekilde özen gösterirler, fakat onlar ruh sağlıklarına özen göstermezler.

Bir Mücâhid, hem ruh hem de beden sağlığını dikkate alır. O, bu hayatı dikkate aldığı gibi bundan sonra gelecek hayatı da dikkate alır.

El-Muhacir, müslümanların Mücâhidlerinin çoğunu kaybettiğini fark ettiği zaman, kararlı bir şekilde kendisini Allah’ın yardımına mazhar olmak için feda etmeye karar verdi. O, vücudunun her yerine ölümlerin cesedinin çürümeden muhafaza edilmesi için sürülen ilacı sürdü, kendisini kefeneye sardı ve kardeşi er-Rabia’ya son emrini verdi. Er-Rabia, Emir Ebu Musa’ya geldi ve dedi ki: “El Muhacir oruçlu olduğu halde kendisini feda etmeye karar verdi. Zorlu savaşın ardından ve orucun tüm müslümanları etkisi altına alması-

na rağmen, onlar asla oruçlarını bozmuyorlar. Siz bir şeyler yapmalısınız, neyin gerekli olduğunu düşünüyorsanız...”

Ebu Musa el-Eşari, Mücâhidlere hitaben şöyle dedi: “Ey Müslümanlar! Her birinize söylüyorum, ya orucunuzu bozun ya da savaşı durdurun.” Daha sonra bir kap su alıp içtikten sonra Müslümanlar onu örnek alabildi. Ebu Musa’nın sözlerini duyan El-Muhacir, biraz su içtikten sonra şöyle dedi: “Vallahi, ben susuzluğumdan dolayı değil, Emirim emrettiği için bu suyu içtim.” Daha sonra kınından kılıcını çekti ve yiğitçe savaşımaya devam etti, düşmanlarına korkusuzca saldırdı. O bu şekilde düşmanın ortasına kadar ulaştığında, düşmanın kılıç darbeleriyle yaralandı ve bu savaşta şehid düştü. Allahu Ekber!

63. ZÜHD

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

“Sonra, yemin olsun ki, o gün (size verilen) her nimetten sorulacaksınız.” (Tekasür, 8)

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: “Bir sürüye salınan iki aç kurdun sürüye verdiği zarar, kişinin mal ve şeref hırsıyla dinine verdiği zarardan daha fazla değildir.” (Tirmizi)

Bir Mücâhid, ruhunun saflığına özen gösterir ve bu da yaptığı her işte ona yardım eder. Bir Mücâhid hislerinin kölesi değildir, arzularının kölesi değildir veya malının kölesi değildir.

Bir Mücâhid, Allah *celle celâluhu*’nun kuludur ve ken-

di arzularının yöneticisidir.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Bir kişinin yemeği iki kişiye, iki kişinin yemeği dört kişiye, dört kişinin yemeği de sekiz kişiye yeter.” (Müslim)

Ebu Derda'nın şu cevabı, tevazusuyla misafirini şaşırtmıştır: “Bizim öyle bir evimiz var ki, kazanır kazanmaz eşyalarımızı oraya göndeririz. Eğer onların bir kısmını buradaki evimizde bırakmış olsaydık, mutlaka verirdik. Ayrıca bizim ötedeki evimize gideceğimiz yolda hafifin ağırdan daha iyi olduğu çetin bir yokuş var. Biz ağırlıklarımızı atmak istedik ki belki geçeriz” dedi ve adama “Anladın mı?” diye sordu.

“Evet, anladım” dedi adam; “Allah sana iyilikle muamele etsin.”

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Eğer dünya, Allah'ın nazarında siuri sineğin kanadı kadar bir değer taşısaydı tek bir kafire ondan bir yudum su içirmezdi.” (Tirmizi)

64. HAYÂ

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Hayâ, iyilikten başka bir şey getirmez.”

Bir Mücâhid, Allah'ın ve meleklerin her zaman onu gördüğünü bilir. O insanların önünde olduğundan daha çok onların önünde hayâ hisseder.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “... Utanmıyorsanız, dilediğinizi yapın.” (Buhari ve Müslim)

Bir Mücâhid bilir ki hayâ, insanı hayvandan farklı kılar.

65. İHLAS

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin ve sadıklarla beraber olun." (Tevbe, 119)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: *"İmam kalandır. Onun arkasında savaşılır ve onunla korunulur. Eğer o takva ile emrederse ve kendisi adil olursa ona ecir vardır, bunun aksi ile emrederse ona vebal vardır."* (Müslim)

Yalanlar bir kişiyi alçaltır, adalet ise hava ve su gibi hayati önem taşımaktadır.

Bir Mücâhid; Allah'a, insanlara ve kendisine karşı samimidir.

Halife Ömer, zenginliklerin hazineye aktığını görünce, haykırdı: "Müslümanlar dürüstlüklerini gösterdi." Onun yakınında oturan Ali bin Ebu Talib ise şöyle dedi: "Sen kötü şeylerden kaçınıyorsun, bu sebeple senin emrin altındakiler de öyle. Fakat sen boş bir hayat yaşasaydın, onlar da öyle olacaktı."

66. TEVAZU

Allah *celle celâluhu* şöyle buyuruyor:

"Öyleyse kendinizi temize çıkarıp durmayın. O, sakınanı daha iyi bilendir." (Necm, 32)

Tevazu ve kibirsizlik bir Mücâhid'in doğasında vardır. O, İlay-ı Kelimetullah için savaşıır, insanlara üstünlük elde etmek için değil.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Kıyamet günü, mü'minin terazisinde güzel ahlaktan daha ağır bir şey yoktur. Allah Teala çirkin konuşan ve ne konuştuğunu bil-meyenlerden nefret eder.” (Tirmizi)

67. DİSİPLİN

“Ey iman edenler, Allah'a itaat edin; elçiye itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de... Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, artık onu Allah'a ve elçisine döndürün. Şayet Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız... Bu, hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir.” (Nisa, 59)

Bir Mücâhid, Peygamber'in emrine riayet etmeyen okçuların Uhud Savaşı'nda disiplinsizliklerinden dolayı başına gelenleri unutmaz.

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Kim bana itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. Kim bana karşı gelirse Allah'a karşı gelmiş olur. Kim tayin ettiği Emir'e karşı gelirse bana karşı gelmiş olur.” (Buhari ve Müslim)

Emir, eyleme konulan bir düşüncedir.

Bir Mücâhid, Allah'la bir anlaşmaya varmıştır. Anlaşmanın maddelerinden biri de Yüce Allah *celle celâluhu* tarafından verilen talimat ve emirlerin tümüne sıkıca uymaktır. Eğer o emirlere uymamaya başlarsa, onun tüm eylemleri boşadır ve bu, bir Mücâhidin sık sık kendisini kontrol etme-

sinin, disiplinini ve arzusunu kuvvetlendirmesinin sebebidir. İşte bu, bir Mücâhidin Şeriat'a ters düşmediği sürece Komutanının tüm emirlerini büyük bir heyecanla ve kusursuzca yerine getirmesinin sebebidir.

68. EDEB

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "*Allah'a en yakın kişi, ilk selam verendir.*" (Ebu Davud)

Bir Mücâhid, bu kurala uyar. O, her şeyin en iyisini yapmaya çalışır. Kardeşlerine nazikçe ve cana yakın bir şekilde ikramda bulunur. Onları bir söz veya hareketle yaralamaz.

Bir Mücâhid, Allah *celle celâluhu*'nun yarattıklarına merhamet gösterir. O, insanları cehaletin karanlığından Hakkın aydınlığına çıkarmak için savaşır. Böylece O, Allah *celle celâluhu*'nun rahmet ve lütfunu hak eder.

Bir Mücâhid, Allah *celle celâluhu*'ya yakın, insanlardan uzak olmayı ister.

69. TEMİZLİK

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "*Temizlik, imanın yarısıdır.*" (Müslim)

Bir Mücâhid, temizliği sever. O, sık sık kendisini bakıma alır.

Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyuruyor: "*On şey var-*

dır ki, bunlar fitrattandır: Bıyıkları kısaltmak, sakalı bırakmak, misvak kullanmak, burnuna su çekip sümkürmek, tırnakları kesmek, parmakları yıkamak, koltukları yolmak, kasıkları traş etmek, büyük abdestten sonra taharet almak, ağza su verip çalkalamak."

Bir Mücâhid bilir ki, etrafını çevreleyen her şey; yenilgisi, büyük sevinçleri ve hayal kırıklıkları Cihâdıyla ayrılmaz bir bütündür. Hayatın hazzı savaştadır.

Ve bir Mücâhid doğru zamanda doğru stratejiyi kullanmayı öğrenir.

"Öyleyse, dünya hayatına karşılık ahireti satın alanlar, Allah yolunda savaşsınlar; kim Allah yolunda savaşırken, öldürülür ya da galip gelirse ona büyük bir ecir vereceğiz."

(Nisa, 74)

"Ey iman edenler, sabırla ve namazla yardım dileyin. Gerçekten Allah celle celâluhu, sabredenlerle beraberdir.

Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin; hayır onlar diridirler. Fakat siz bunun şuurunda değilsiniz.

And olsun, biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele.

Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz."

Rablerinden bağışlanma (salat) ve rahmet bunların üzerinedir ve hidayete erenler de bunlardır." (Bakara, 153-157)

"Onlar size ezadan başka kesinlikle bir zarar veremezler. Eğer sizinle savaşsırlarsa size arkalarını dönüp kaçarlar.

Sonra kendilerine yardım da edilmez.” (Al-i İmran, 111)

Peygamber aleyhisselâm şöyle buyuruyor: “Velilerimden birisine düşmanlık eden kimseye ben harp ilân ederim. Kulumu bana en çok yaklaştıran şey, farz kıldığım ibadetleri yapmasıdır. Nâfile ibadetlerle de bana o kadar yaklaşır ki, nihayet ben o kulumu severim. Sevince de artık onun duyan kulağı olurum, o benimle işitir. Gören gözü olurum, o benimle görür. Eli olurum, o benimle dokunur. Ayağı olurum, o benimle yürür. (Kalbi olurum, o benimle anlar. Söyleyen dili olurum, o benimle konuşur). Ne dilerse onu yerine getiririm. Herhangi bir şeyden bana sığınırsa ben onu muhafaza ederim.” (Buharî)

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh! Allahu Ekber!

Savaş ve Ahlak

**Bir mücahid tevhîde sıkı sıkı sarılır
ve şirki reddeder.**

Hakikate sarılır ve batılı reddeder.

Hakka sarılır, haksızlığı ve zulmü reddeder.

Dürüstlüğe sarılır ve hilekârlığı reddeder.

**Ana babasının sözünü dinler
ve onlara itaatsizliği reddeder.**

Akrabalarıyla ilişkilerini sürdürür ve koparmaz.

**Komşularıyla iyi geçinir
ve komşularına zarar vermez.**

**Bir mücahid, her iyi davranışa sıkı sıkı tutunur
ve her rezilliği reddeder.**

ŞEHİD ŞAMİL BASAYEV

